ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (tretia komora)

z 15. apríla 2011*

Vo veci T-297/05,

IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH, so sídlom v Mníchove (Nemecko), v zastúpení: H.-J. Prieß, M. Niestedt a C. Pitschas, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: B. Schima, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci C. Arhold, advokát,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie [ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382] z 13. mája 2005, týkajúceho sa zrušenia rozhodnutia Komisie (003977/XXIII/A3 – S92/DG/ENV8/LD/kz) zo 4. augusta 1992 o poskytnutí finančnej pomoci vo výške 530 000 ecu v rámci projektu Ecodata,

* Jazyk konania: nemčina.

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora),

v zložení: predseda komory J. Azizi (spravodajca), sudcovia E. Cremona a S. Frimodt Nielsen,

tajomník: K. Andová, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 9. júna 2010,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

1 Odôvodnenie č. 20 nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 z 25. júna 2002 o rozpočtových pravidlách, ktoré sa vzťahujú na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 248, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 74, ďalej len „finančné nariadenie"), v znení uplatniteľnom na skutkový stav vo veci samej okrem iného stanovuje:

„… V prípadoch podvodu by však toto nariadenie malo odkazovať na platné predpisy o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev a o boji proti korupcii, ktoré sa týkajú úradníkov Európskych spoločenstiev alebo úradníkov členských štátov Európskej únie."

2 Článok 72 ods. 2 finančného nariadenia stanovuje:

„Orgán môže formálne stanoviť rozhodnutím, že existuje pohľadávka voči iným osobám, než sú štáty, ktoré je vynútiteľné v zmysle článku 256 [ES].“

3 Podľa článku 109 finančného nariadenia s názvom „Zásady udeľovania“:

„1. Udeľovanie grantov podlieha zásadám transparentnosti a rovnakého prístupu [rovnosti zaobchádzania – *neoficiálny preklad*]. Granty nemôžu byť kumulatívne alebo pridelené so spätnou platnosťou a musia byť spolufinancované.

2. Grant nemôže mať za účel alebo účinok priniesť zisk príjemcovi.“

4 Článok 119 ods. 2 finančného nariadenia stanovuje:

„V prípade, že príjemca nedodrží svoje právne alebo zmluvné záväzky, vyplácanie grantu sa pozastaví a zníži alebo ukončí v prípadoch ustanovených vo vykonávacích predpisoch potom, ako príjemca dostal príležitosť predložiť svoje pripomienky.“

5 Článok 183 ods. 1 písm. a) nariadenia Komisie (ES, Euratom) č. 2342/2002 z 23. decembra 2002, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá na vykonávanie finančného nariadenia (Ú. v. ES L 357, s. 1; Mim. vyd. 01/004, s. 145), týkajúci sa článku 119 finančného nariadenia a s názvom „Pozastavenie a zníženie grantov“ v znení uplatniteľnom na skutkový stav vo veci samej, stanovuje:

„1. Zodpovedný povoľujúci úradník môže pozastaviť platby a v závislosti od dosiahnutého štádia pri realizácii buď znížiť grant alebo požadovať od príjemcu alebo príjemcov náhradu pomerným dielom:

a) ak sa odsúhlasená akcia alebo plán práce vôbec nevykonáva alebo sa nevykonáva správne, úplne alebo včas;

…“

6 Nariadenie Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 z 18. decembra 1995 o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 312, s. 1; Mim. vyd. 01/001, s. 340) v prvej hlave s názvom „Všeobecné zásady“ stanovuje:

„Článok 1

1. Na účely ochrany finančných záujmov Európskych spoločenstiev sa týmto prijíma všeobecná úprava týkajúca sa jednotných kontrol a správnych opatrení a sankcií, ktoré sa týkajú protiprávneho konania s ohľadom na právo spoločenstva.

2. ‚Nezrovnalosť' je akékoľvek porušenie ustanovenia práva spoločenstva vyplývajúce z konania alebo opomenutia hospodárskeho subjektu, dôsledkom čoho je alebo by bolo poškodenie všeobecného rozpočtu spoločenstiev alebo rozpočtov nimi spravovaných, buď zmenšením, alebo stratou výnosov plynúcich z vlastných zdrojov vyberaných priamo v mene spoločenstiev alebo neoprávnenou výdajovou položkou.

Článok 2

1. Správne kontroly, opatrenia a sankcie sa zavedú v takej miere, aby zabezpečili náležité uplatňovanie práva spoločenstva. Opatrenia majú byť účinné, primerané a majú odrádzať tak, aby poskytovali primeranú ochranu finančných záujmov spoločenstiev.

2. Nesmie sa uložiť žiadna správna sankcia, ak neexistovalo pred spáchaním protiprávneho konania príslušné ustanovenie právneho aktu spoločenstva. V prípade následnej zmeny a doplnenia ustanovení, ktoré ukladajú správne sankcie a sú upravené v právnych predpisoch spoločenstva, sa retroaktívne uplatnia menej prísne ustanovenia.

3. Právo spoločenstva stanoví druh a rozsah správnych opatrení a sankcií potrebných na správne uplatnenie daných pravidiel zohľadňujúc druh a závažnosť protiprávneho konania, poskytnutej alebo získanej výhody a stupeň zodpovednosti.

4. Za podmienok ustanovených platným právom spoločenstva sa postupy pri uplatňovaní kontrol, opatrení a sankcií spoločenstva spravujú právom členských štátov.

Článok 3

1. Premlčacia doba [lehota – *neoficiálny preklad*] konania je štyri roky od času spáchania nezrovnalosti uvedenej v článku 1 ods. 1. Odvetvové predpisy však môžu ustanoviť kratšie obdobie, ktoré však nesmie byť kratšie ako tri roky [Odvetvové predpisy môžu stanoviť kratšiu lehotu, ale nie menej ako tri roky – *neoficiálny preklad*].

V prípade pokračujúcej [nepretržitej – *neoficiálny preklad*] alebo opakujúcej sa nezrovnalosti, premlčacia doba [lehota – *neoficiálny preklad*] začína plynúť odo dňa, keď sa nezrovnalosť skončila. V prípade mnohoročných programov plynie premlčacia doba [lehota – *neoficiálny preklad*] až do úplného skončenia programu.

Premlčacia doba [lehota – *neoficiálny preklad*] sa prerušuje pri akomkoľvek akte príslušného orgánu, o ktorom je daná osoba upovedomená a týka sa vyšetrovania alebo právneho konania v súvislosti s nezrovnalosťou. Premlčacia doba [lehota – *neoficiálny preklad*] začína plynúť znova po každom akte prerušenia.

Premlčanie sa však stane účinným najneskôr v deň, keď vyprší dvojnásobok premlčacej doby [lehoty – *neoficiálny preklad*] bez toho, aby príslušný orgán uložil sankciu, s výnimkou prípadu, keď bolo správne konanie prerušené v zmysle článku 6 ods. 1.

2. Lehota na vykonanie rozhodnutia ukladajúceho správnu sankciu je tri roky. Toto obdobie [Táto lehota – *neoficiálny preklad*] sa začína dňom, keď sa rozhodnutie stáva konečným.

Prípady prerušenia premlčacej doby [lehoty – *neoficiálny preklad*] a prerušenia správneho konania sú upravené príslušnými ustanoveniami vnútroštátneho práva.

3. Členské štáty si zachovávajú možnosť uplatňovať obdobie dlhšie doby a lehoty ako tie, ktoré sú ustanovené v odsekoch 1 a 2 v tomto poradí [Členské štáty si zachovávajú možnosť uplatňovať dlhšiu lehotu, ako je tá, ktorá je stanovená v odsekoch 1 a 2 – *neoficiálny preklad*].“

7 Nariadenie č. 2988/95 v druhej hlave s názvom „Správne opatrenia a sankcie“ stanovuje:

„Článok 4

1. Je všeobecným pravidlom, že pri akejkoľvek nezrovnalosti sa neprávom získaná výhoda odníme:

— povinnosťou zaplatiť alebo vrátiť dlžné alebo neprávom získané sumy,

— …

2. Uplatnenie opatrení uvedených v odseku 1 sa obmedzí na zrušenie poskytnutej výhody chody, ak je tak ustanovené, na úrok určený [získanej výhody, ak je tak stanovené, spolu s úrokmi určenými – *neoficiálny preklad*] na základe paušálnej sadzby.

3. Činy [Konania – *neoficiálny preklad*], o ktorých sa zistí, že boli úmyselne vykonané [uskutočnené – *neoficiálny preklad*] na získanie výhody v protiklade s cieľmi práva spoločenstva platného v danom prípade tým, že sa umelo vytvorili podmienky potrebné na získanie výhody, majú za následok neposkytnutie výhody alebo jej zrušenie.

4. Opatrenia ustanovené v tomto článku sa nepovažujú za tresty.

Článok 5

1. Úmyselná nezrovnalosť alebo nezrovnalosť spôsobené nedbanlivosťou môžu mať za následok tieto správne sankcie:

…

c) celkové alebo čiastočné odňatie výhody poskytnutej na základe právnych predpisov spoločenstva, aj keď mal subjekt neprávom úžitok len z časti takej výhody;

d) vylúčenie z výhody alebo jej odňatie na obdobie nasledujúce po období výskytu nezrovnalosti;

…

Článok 6

1. Bez ohľadu na správne opatrenia spoločenstva a sankcie prijaté na základe odvetvových právnych predpisov existujúcich v čase nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia, uloženie finančných sankcií, ako sú správne pokuty[,] možno pozastaviť rozhodnutím príslušného orgánu, ak sa začalo trestné konanie voči danej osobe v súvislosti s tými istými skutočnosťami. Prerušením správneho konania premlčacia doba [lehota – *neoficiálny preklad*] ustanovená v článku 3 neplynie.

…

Článok 7

Správne opatrenia a sankcie spoločenstva možno uplatniť voči hospodárskym subjektom uvedeným v článku 1, a to fyzickým alebo právnickým osobám a iným subjektom, ktoré majú podľa vnútroštátneho práva právnu subjektivitu, ktoré spáchali nezrovnalosť a voči tým, ktorí sú v rámci plnenia si svojich povinností zodpovední za nezrovnalosť alebo za zabezpečenie toho, aby k nej nedošlo."

8 Článok 2 ods. 1 Protokolu vyhotoveného na základe článku K.3 Zmluvy o Európskej únii k Dohovoru o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES C 313, s. 2; Mim. vyd. 19/008, s. 86, ďalej len „protokol k Dohovoru o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev") s názvom „Pasívna korupcia" stanovuje:

„Na účely tohto protokolu je pasívnou korupciou zámerné konanie verejného činiteľa, ktorý priamo alebo prostredníctvom sprostredkovateľa požaduje alebo prijíma výhody akéhokoľvek druhu pre seba alebo pre tretiu stranu, resp. prijíma prísľub takejto výhody, za to, aby konal alebo sa zdržal konania v súlade so svojou povinnosťou [v rozpore so svojimi úradnými povinnosťami – *neoficiálny preklad*], resp. pri výkone svojich funkcií v rozpore s jeho [so svojimi – *neoficiálny preklad*] úradnými povinnosťami spôsobom, ktorý poškodzuje, resp. môže poškodzovať finančné záujmy Európskych spoločenstiev."

9 Podľa článku 3 ods.1 toho istého protokolu s názvom „Aktívna korupcia":

„Na účely tohto protokolu je aktívnou korupciou zámerné konanie každého, kto prisľúbi alebo dá, priamo alebo prostredníctvom sprostredkovateľa, výhodu akéhokoľvek druhu verejnému činiteľovi pre neho samého alebo pre tretiu stranu, aby konali alebo sa zdržali [konal alebo sa zdržal – *neoficiálny preklad*] konania v súlade so svojou povinnosťou [v rozpore so svojimi úradnými povinnosťami – *neoficiálny preklad*], resp. pri výkone ich [svojich – *neoficiálny preklad*] funkcií v rozpore s ich [so svojimi – *neoficiálny preklad*] úradnými povinnosťami spôsobom, ktorý poškodzuje, resp. môže poškodzovať finančné záujmy Európskych spoločenstiev."

Skutkové okolnosti

Postup týkajúci sa výzvy na predkladanie návrhov a realizácia projektu Ecodata

10 Konečným prijatím všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev na rok 1992 Európsky parlament rozhodol, že „suma minimálne 530 000 ecu [sa využije] na podporu

zavedenia informačnej siete pre projekty ekoturizmu v Európe“ [kapitola B2, článok 7100 (cestovný ruch)] (Ú. v. ES L 26, s. 1, 659, ďalej len „konečný všeobecný rozpočet na rok 1992“).

11 Dňa 26. februára 1992 Komisia Európskych spoločenstiev uverejnila v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* výzvu na predkladanie návrhov na účely podpory projektov v oblasti cestovného ruchu a životného prostredia (Ú. v. ES C 51, s. 15). V tejto výzve uviedla svoj zámer prerozdeliť celkom 2 milióny ecu a vybrať približne 25 projektov spĺňajúcich podmienky na financovanie do výšky 60 % ich celkových nákladov.

12 Dňa 22. apríla 1992 žalobkyňa spoločnosť IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH (ďalej len „IPK“), založená v Nemecku a aktívna v oblasti cestovného ruchu, podala žiadosť o finančnú pomoc pre projekt súvisiaci s vytvorením databázy týkajúcej sa ekoturizmu v Európe s názvom „Ecodata“ (ďalej len „projekt Ecodata“). Zodpovednou za koordináciu projektu mala byť spoločnosť IPK. Na účely realizácie prác však mala spolupracovať s tromi partnermi, a to s francúzskym podnikom Innovence, talianskym podnikom Tourconsult a gréckym podnikom 01-Pliroforiki. Návrh neobsahoval podrobné informácie o rozdelení úloh medzi tieto podniky – bolo v ňom len uvedené, že všetky tieto spoločnosti boli „konzultantmi špecializovanými v oblasti cestovného ruchu a projektov zaoberajúcich sa informáciami a cestovným ruchom“.

13 Listom zo 4. augusta 1992 (ďalej len „rozhodnutie o udelení“) Komisia na návrh Georgesa Tzoanosa, vedúceho oddelenia 3 pre cestovný ruch riaditeľstva A pre podporu podnikania a zlepšovanie jeho životného prostredia v rámci Generálneho riaditeľstva pre politiku podnikania, obchod, turistiku a sociálnu ekonomiku (GR XXIII) poskytla spoločnosti IPK finančnú pomoc vo výške 530 000 ecu na projekt Ecodata (ďalej len „sporná finančná pomoc“). Komisia ju vyzvala, aby podpísala a zaslala „vyhlásenie príjemcu finančného príspevku“, ktoré bolo priložené k rozhodnutiu o udelení a boli

v ňom uvedené podmienky získania uvedenej pomoci. V tomto vyhlásení bolo stanovené, že 60 % výšky pomoci poskytne Komisia po obdržaní vyhlásenia príjemcu riadne podpísaného spoločnosťou IPK a zostávajúca časť bude vyplatená po tom, ako Komisia obdrží a akceptuje správy o realizácii projektu. V bode 7 vyhlásenia bolo uvedené, že v prípade nedodržania lehôt na predloženie správ o stave realizácie projektu a využívaní finančnej pomoci stanovených v bodoch 4 a 5 príjemca súhlasí s tým, že sa vzdá nároku na vyplatenie prípadnej zostávajúcej časti. Podľa bodu 8 tohto vyhlásenia príjemca v prípade, že stav nákladov neodôvodňuje použitie sumy finančnej pomoci, súhlasí s vrátením už vyplatených neodôvodnených súm Komisii na základe jej žiadosti. Vyhlásenie, ktoré bolo zaregistrované na GR XXIII Komisie 29. septembra 1992, spoločnosť IPK podpísala 23. septembra 1992.

14 Dňa 24. novembra 1992 G. Tzoanos pozval spoločnosti IPK a 01-Pliroforiki na stretnutie, na ktorom sa ďalší dvaja partneri projektu nezúčastnili. Pri tejto príležitosti G. Tzoanos navrhol, aby bola podstatná časť práce zverená a podstatná časť finančných prostriedkov pridelená spoločnosti 01-Pliroforiki. Spoločnosť IPK s touto požiadavkou nesúhlasila.

15 Prvá časť finančnej pomoci, t. j. 318 000 ecu (60 % z celkového grantu vo výške 530 000 ecu), bola vyplatená v januári 1993.

16 Koncom roka 1993 bol spis týkajúci sa projektu Ecodata G. Tzoanosovi odobratý. Následne bolo voči nemu začaté disciplinárne konanie, ako aj vnútorné vyšetrovania v súvislosti so spismi, ktoré spravoval. Výsledkom disciplinárneho konania bolo odvolanie G. Tzoanosa s účinnosťou k 1. augustu 1995. Naopak vnútorné vyšetrovanie v súvislosti so správnym konaním, ktoré viedlo k prijatiu rozhodnutia, neodhalilo žiadne nezrovnalosti.

17 V nadväznosti na negatívnu hodnotiacu správu týkajúcu sa projektu Ecodata Komisia rozhodnutím z 3. augusta 1994 (ďalej len „rozhodnutie o zamietnutí z 3. augusta 1994“ alebo „sporné rozhodnutie“) zamietla vyplatenie druhej časti finančnej pomoci vo výške 212 000 ecu a vyjadrila záujem na pokračovaní vo svojej úvahe, pokiaľ ide o prípadné rozhodnutie týkajúce sa žiadosti o vrátenie prvej časti uvedenej pomoci.

Sporné konanie týkajúce sa rozhodnutia o zamietnutí z 3. augusta 1994

18 Spoločnosť IPK podala žalobu o zrušenie rozhodnutia o zamietnutí z 3. augusta 1994, ktorá viedla k prvému spornému konaniu na súdoch Spoločenstva (ďalej len „prvé sporné konanie“).

19 Súd prvého stupňa rozsudkom z 15. októbra 1997, IPK/Komisia (T-331/94, Zb. s. II-1665), túto žalobu zamietol.

20 Na podporu tohto zamietnutia Súd prvého stupňa v bode 47 rozsudku konštatoval:

„… [spoločnosť IPK] nemôže Komisii vytýkať, že spôsobila omeškanie v súvislosti s realizáciou projektu [Ecodata]. Je preto potrebné konštatovať, že [spoločnosť IPK], hoci bola koordinujúcim podnikom, čakala až do marca 1993, než začala rokovania so svojimi partnermi, ktoré sa týkali rozdelenia úloh na účely realizácie projektu. [Spoločnosť IPK] tak nechala uplynúť polovicu lehoty stanovenej na realizáciu projektu bez toho, aby rozumne začala s účinnými prácami. Hoci [spoločnosť IPK] predložila indície o tom, že jeden alebo viacerí úradníci Komisie znepokojujúcim spôsobom zasahovali do projektu v období od novembra 1992 do februára 1993, vôbec

nepreukázala, že tieto zásahy jej znemožnili začať účinnú spoluprácu s partnermi pred marcom 1993."

21 Na základe odvolania podaného spoločnosťou IPK Súdny dvor rozsudok Súdu prvého stupňa zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie (rozsudok Súdneho dvora z 5. októbra 1999, IPK/Komisia, C-433/97 P, Zb. s. 6795).

22 Na podporu svojho rozsudku Súdny dvor predovšetkým konštatoval:

„15 … Je potrebné konštatovať, ako vyplýva z bodu 47 napadnutého rozsudku, že [spoločnosť IPK] predložila dôkazy týkajúce sa zásahov do správy projektu, teda zásahov zo strany úradníkov Komisie, ktoré boli spresnené v bodoch 9 a 10 napadnutého rozsudku a ktoré môžu mať vplyv na riadny priebeh realizácie projektu.

16 V takom prípade má Komisia povinnosť preukázať, že napriek predmetným konaniam bola [spoločnosť IPK] naďalej schopná spravovať projekt uspokojujúcim spôsobom.

17 Z toho vyplýva, že Súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď vyžadoval, aby [spoločnosť IPK] predložila dôkaz, že konania úradníkov Komisie jej znemožnili začať účinnú spoluprácu s partnermi projektu."

23 V nadväznosti na vrátenie veci Súd prvého stupňa vyhovel žalobe v rozsudku zo 6. marca 2001, IPK-München/Komisia (T-331/94, Zb. s. II-779).

24 V tomto rozsudku v časti s názvom „O predmete sporu“ Súd prvého stupňa konštatoval:

„34 V rámci tejto žaloby sa má Súd prvého stupňa vyjadriť k zákonnosti rozhodnutia Komisie o zamietnutí vyplatenia [druhej] časti [finančnej pomoci], ktorá bola priznaná žalobkyni na účely realizácie projektu Ecodata. Dôvody tohto zamietnutia sú uvedené v [spornom] rozhodnutí a v liste z 30. novembra 1993, na ktorý uvedené rozhodnutie odkazuje.

35 Je však potrebné konštatovať, že list z 30. novembra 1993 sa skladá z dvoch častí. Prvá časť, t. j. body 1 až 5 listu, sa týkajú zamietnutia Komisie vyplatiť [druhú] časť [finančnej pomoci], a teda obsahujú odôvodnenie [sporného] rozhodnutia. Druhá časť, t. j. body 6 až 12 listu, sa týka prípadného vrátenia 60 % už vyplatenej [finančnej pomoci]. Komisia však o tomto vrátení zatiaľ nerozhodla.

36 Z toho vyplýva, ako Komisia priznala na pojednávaní, že body 6 až 12 listu z 30. novembra 1993 nie sú súčasťou odôvodnenia [sporného] rozhodnutia. Tieto body boli uvedené len pre prípad možného budúceho rozhodnutia Komisie o vrátení už vyplatenej časti [finančnej pomoci]. Tvrdenie týkajúce sa bodov 6 až 12 listu z 30. novembra 1993, ktoré žalobkyňa uviedla vo svojej žalobe, je preto potrebné považovať za neprípustné.“

25 Pokiaľ ide o vec samu, Súd prvého stupňa predovšetkým konštatoval:

„85 Za týchto podmienok vzhľadom na to, že Komisia neuviedla ďalšie tvrdenia, je potrebné konštatovať, že [Komisia] napriek svojim zásahom a predovšetkým zásahu smerujúcemu k zapojeniu spoločnosti Studienkreis do projektu… nepredložila dôkaz, že ‚[spoločnosť IPK] bola naďalej schopná spravovať projekt [Ecodata] uspokojujúcim spôsobom'.

86 Preto vzhľadom jednak na skutočnosť, že v období od leta 1992 a najneskôr do 15. marca 1993 Komisia vyvíjala na [spoločnosť IPK] nátlak, aby bola do projektu zapojená spoločnosť Studienkreis… – hoci návrh [spoločnosti IPK] a rozhodnutie o udelení… nestanovovali účasť tohto podniku na projekte [Ecodata] –, čo muselo nutne viesť k oneskoreniu realizácie projektu, a takisto na skutočnosť, že Komisia nepredložila dôkaz o tom, že [spoločnosť IPK] bola napriek tomuto zásahu naďalej schopná spravovať projekt uspokojujúcim spôsobom, je potrebné dospieť k záveru, že Komisia porušila zásadu dobrej viery, keď zamietla vyplatiť [druhú] časť [finančnej pomoci] z dôvodu, že projekt nebol zrealizovaný k 31. októbru 1993."

26 Súd prvého stupňa následne preskúmal tvrdenie Komisie založené na tajnej dohode medzi G. Tzoanosom, spoločnosťou 01-Pliroforiki a spoločnosťou IPK, ktoré Komisia uviedla vo fáze vyjadrenia k žalobe a ktoré neskôr rozvinula a spresnila vo svojich písomných podaniach, pričom najmä konštatoval:

„88 Ak sa však Komisia, pokiaľ ide o tento posledný zásah, snaží poukázať na existenciu tajnej dohody medzi G. Tzoanosom, spoločnosťou 01-Pliroforiki a [spoločnosťou IPK], je potrebné ešte rozhodnúť o uplatnení zásady *fraus omnia corrumpit*, ktorá podľa Komisie musí predstavovať dôvod na zamietnutie tejto žaloby.

89 Komisia v tejto súvislosti… uvádza, že rozhodnutie [o udelení] bolo výsledkom tajnej dohody medzi G. Tzoanosom a spoločnosťou 01-Plirofloriki a [spoločnosťou IPK]. Na podporu svojho tvrdenia Komisia odkazuje na zápisnice z vypočúvaní, ktoré sa uskutočnili v rámci vyšetrovania začatého belgickým súdnym orgánom proti Georgesovi Tzoanosovi… Zdôrazňuje, že pán Freitag, konateľ a vlastník [spoločnosti IPK], vyhlásil, že pán Tzoanos sa naňho obrátil so žiadosťou o vymenovanie za komanditistu spoločnosti ETIC [European Travel Intelligence Center], ktorá je jednou z jeho spoločností, pričom mu oznámil, že [spoločnosť IPK] získa v budúcnosti od Komisie zákazky jednoduchšie… Okrem toho pán Tzoanos oznámil pánovi Freitagovi, že projekt, ktorý pán Freitag spomínal na konferencii GR XXIII v Lisabone v máji 1992, ‚by mohol fungovať', ak mu bude vyplatená provízia vo výške 30 000 ecu… Na podporu svojho tvrdenia Komisia zároveň uvádza, že od júna 1992 spoločnosť Lex Group zastupovala spoločnosť ETIC v Grécku (brožúra č. 1/92 ETIC). Pán Tzoanos bol však zakladateľom spoločnosti Lex Group a funkcia osoby zodpovednej za styk so zákazníkmi tejto spoločnosti bola zverená pani Sapountzakiovej, jeho vtedajšej snúbenici, ktorá sa neskôr stala jeho manželkou. Spoločnosť 01-Pliroforiki sa stala namiesto spoločnosti Lex Group zástupcom spoločnosti ETIC v Grécku. Komisia navyše odkazuje na vyhlásenie pána Francka, spolupracovníka spoločnosti ETIC, ktorý jasne preukázal tajnú dohodu medzi pánom Tzoanosom, spoločnosťou 01-Pliroforiki a [spoločnosťou IPK]… Bolo relevantné, že spoločnosť Innovence, jediný partner [spoločnosti IPK] v rámci projektu, ktorý nemal vzťahy ani s pánom Tzoanosom, ani s pánom Freitagom, nebola pozvaná na stretnutie z 24. novembra 1992…, ktoré sa konalo v priestoroch spoločnosti ETIC. Komisia poukazuje tiež na to, že pán Tzoanos mal súkromné telefónne číslo na pána Freitaga. Počas telefonického rozhovoru medzi pánom von Moltkem a pánom Freitagom, ktorý sa uskutočnil 10. marca 1993, pán Freitag kryl pána Tzoanosa a stal sa tak jeho spolupáchateľom. Na pojednávaní Komisia takisto odkázala na rozsudok Tribunal de grande instance de Paris (druhá komora) z 22. septembra 2000, ktorým bol G. Tzoanosovi uložený trest odňatia slobody na štyri roky za korupciu.

90 Súd prvého stupňa konštatuje, že ani v [spornom] rozhodnutí, ani v liste z 30. novembra 1993, na ktorý [sporné] rozhodnutie odkazuje, sa nespomína existencia tajnej dohody medzi G. Tzoanosom, spoločnosťou 01-Pliroforiki a [spoločnosťou IPK], ktorá by mohla byť prekážkou vyplatenia [druhej] časti [finančnej pomoci] spoločnosti IPK. [Sporné] rozhodnutie a list z 30. novembra 1993 navyše

neobsahujú žiadnu informáciu o tom, že Komisia sa domnievala, že [finančná pomoc] bola [spoločnosti IPK] priznaná protiprávne. Za týchto okolností vysvetlenie Komisie týkajúce sa údajnej existencie protiprávnej tajnej dohody medzi dotknutými účastníkmi konania nemožno považovať za objasnenie dôvodov uvedených v [spornom] rozhodnutí v priebehu konania…

91 Vzhľadom na skutočnosť, že podľa článku [230 ES] sa Súd prvého stupňa musí obmedziť na kontrolu zákonnosti [sporného] rozhodnutia na základe dôvodov obsiahnutých v tomto akte, tvrdenie Komisie týkajúce sa zásady *fraus omnia corrumpit* je neprípustné.

92 Je potrebné takisto uviesť, že pokiaľ sa Komisia po tom, čo prijala [sporné] rozhodnutie, domnievala, že informácie uvedené v bode 89 vyššie by stačili na prijatie záveru o existencii protiprávnej tajnej dohody medzi G. Tzoanosom, spoločnosťou 01-Pliroforiki a [spoločnosťou IPK], ktorá ovplyvnila postup týkajúci sa udelenia grantu pre projekt Ecodata, mohla namiesto toho, že v priebehu konania predložila dôvod, ktorý nebol uvedený v tomto rozhodnutí, toto rozhodnutie zrušiť a prijať nové rozhodnutie týkajúce sa nielen zamietnutia vyplatenia [druhej] časti [finančnej pomoci], ale aj stanovenia povinnosti vrátiť už vyplatenú časť pomoci.“

27 Komisia a spoločnosť IPK podali odvolanie proti rozsudku Súdu prvého stupňa. Na podporu svojho odvolania Komisia uviedla najmä piaty odvolací dôvod založený na nepreskúmaní zásady *fraus omnia corrumpit*. Pokiaľ ide o spoločnosť IPK, tá navrhla zrušiť napadnutý rozsudok, keďže v bodoch 34 až 36 vychádzal zo zásady, že body 6 až 12 odôvodnenia listu Komisie z 30. novembra 1993 neboli súčasťou rozhodnutia o zamietnutí z 3. augusta 1994.

28 Rozsudkom z 29. apríla 2004, IPK-München a Komisia (C-199/01 P a C-200/01 P, Zb. s. I-4627), Súdny dvor odmietol odvolanie spoločnosti IPK ako neprípustné a zamietol odvolanie Komisie ako nedôvodné.

29 Pokiaľ ide o piaty odvolací dôvod Komisie, Súdny dvor konštatoval:

„62 Vo svojom druhom a piatom odvolacom dôvode, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, Komisia Súdu prvého stupňa vytýka jednak to, že neprihliadol na úvahy uvedené v bodoch 15 a 16 rozsudku z 5. októbra 1999, IPK/Komisia, [C-433/97, Zb. s. 6795], a to najmä pokiaľ ide o relevantnosť údajnej tajnej dohody medzi [pánom Tzoanosom], … spoločnosťou 01-Pliroforiki a spoločnosťou IPK.

63 Komisia tvrdí, že táto tajná dohoda spomalila realizáciu projektu aspoň do februára 1993, keďže parteri projektu sa na jednej strane nemohli dohodnúť na pridelení finančných prostriedkov požadovaných zo strany [G. Tzoanosa] v prospech gréckeho partnera, čo spôsobilo pozastavenie projektu, a na druhej strane spoločnosť IPK zjavne kryla postupy [G. Tzoanosa]. Podľa bodov 15 a 16 rozsudku Súdneho dvora z 5. októbra 1999, IPK/Komisia, [C-433/97, Zb. s. 6795], by Súd prvého stupňa mal preskúmať, či Komisia preukázala, že napriek predmetným postupom bola spoločnosť IPK naďalej schopná spravovať projekt uspokojujúcim spôsobom. Z tohto dôvodu sa Komisia domnieva, že Súd prvého stupňa tým, že považoval tvrdenie týkajúce sa takej tajnej dohody za irelevantné, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia.

64 Na druhej strane Komisia tvrdí, že Súd prvého stupňa tým, že konštatoval, že nie je súdom príslušným v trestnoprávnych veciach a nemá právomoc zaoberať sa otázkou takej tajnej dohody, porušil zásadu *dolo agit, qui petit, quod statim redditurus est* a zásadu *fraus omnia corrumpit*.

65 Naopak spoločnosť IPK zdôrazňuje, že medzi [G. Tzoanosom], … spoločnosťou 01-Pliroforiki a ňou neexistovala žiadna tajná dohoda. V každom prípade zákonnosť rozhodnutia by sa mala posudzovať výlučne vzhľadom na odôvodnenie, v súvislosti s ktorým bolo prijaté, a teda, ako rozhodol Súd prvého stupňa, sporné rozhodnutie neobsahovalo žiadne konštatovanie, pokiaľ ide o tzv. protiprávnu tajnú dohodu spoločnosti IPK s [G. Tzoanosom] a… so spoločnosťou 01-Pliroforiki.

66 Podľa ustálenej judikatúry cieľom povinnosti odôvodnenia rozhodnutia spôsobujúceho ujmu je umožniť Súdnemu dvoru vykonať kontrolu zákonnosti rozhodnutia a poskytnúť dotknutej osobe dostatočné informácie na zistenie toho, či je rozhodnutie dôvodné, alebo či je toto rozhodnutie postihnuté vadou, ktorá spochybňuje jeho zákonnosť. Z toho vyplýva, že odôvodnenie musí byť v zásade oznámené dotknutej osobe zároveň s rozhodnutím, ktoré bolo prijaté v jej neprospech, a nedostatok odôvodnenia nemožno napraviť tým, že dôvody rozhodnutia sú dotknutej osobe oznámené počas konania na Súdnom dvore…

67 Navyše podľa článku [230 ES] Súd prvého stupňa preskúmava zákonnosť sporných rozhodnutí na základe dôvodov, ktoré obsahujú.

68 V prejednávanej veci Komisia prostredníctvom sporného rozhodnutia zamietla na základe dôvodov obsiahnutých v liste z 30. novembra 1993 vyplatiť spoločnosti IPK zatiaľ nevyplatených 40 % finančnej pomoci vo výške 530 000 ecu, ktoré mala v úmysle poskytnúť na projekt. V tomto liste Komisia spoločnosti IPK oznámila, že sa domnieva, že práca vykonaná do 31. októbra 1993 dostatočne nezodpovedá zámerom uvedeným v návrhu, a v bodoch 1 až 6 tohto listu podrobne uviedla dôvody, ktoré ju viedli k prijatiu tohto rozhodnutia.

69 Z bodu 15 tohto rozsudku vyplýva, že ani v liste z 30. novembra 1993, ani v spornom rozhodnutí sa neuvádza existencia tajnej dohody medzi [G. Tzoanosom], … spoločnosťou 01-Pliroforiki a spoločnosťou IPK. Súd prvého stupňa teda v bode 90 napadnutého rozsudku správne nepovažoval takú tajnú dohodu za dôvod sporného rozhodnutia.

70 Navyše Súd prvého stupňa tým, že sa domnieval, že list z 30. novembra 1993 a sporné rozhodnutie neobsahovali žiadnu informáciu o skutočnosti, že Komisia považovala poskytnutie finančnej pomoci spoločnosti IPK za protiprávne, správne dospel k záveru, že vysvetlenie Komisie týkajúce sa údajnej existencie protiprávnej tajnej dohody medzi dotknutými účastníkmi konania nemožno považovať za objasnenie dôvodov uvedených v spornom rozhodnutí v priebehu konania a že v tomto prípade sa použije judikatúra uvedená v bode 66 tohto rozsudku.

71 Súd prvého stupňa teda za týchto podmienok mohol bez toho, aby pritom vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, dospieť na základe týchto dôvodov uvedených v bode 91 napadnutého rozsudku k záveru, že tvrdenie Komisie týkajúce sa zásady *fraus omnia corrumpit* je neprípustné."

Správne konanie, ktorého výsledkom bolo prijatie napadnutého rozhodnutia

30 Prostredníctvom listu z 30. septembra 2004 Komisia spoločnosti IPK oznámila, pričom odkazovala na rozsudok IPK-München a Komisia, už citovaný v bode 28 vyššie, že Georgesa Tzoanosa podrobila podrobnému vyšetrovaniu, ktoré odhalilo, že obvykle prideľoval projekty, ktorých partnermi boli ním navrhnuté grécke podniky a z ktorých mal osobný prospech. Komisia opätovne preskúmala zákonnosť a správnosť postupu týkajúceho sa udelenia spornej finančnej pomoci a dospela k záveru, že

rozhodnutie o udelení bolo nezákonné, keďže bolo výsledkom tajnej dohody medzi G. Tzoanosom a Rolfom D. Freitagom, riaditeľom a vlastníkom spoločnosti IPK. Komisia teda zamýšľala „zrušiť" rozhodnutie o udelení.

31 Listami z 26. novembra a 23. decembra 2004, ako aj z 21. februára 2005 spoločnosť IPK predložila svoje pripomienky k listu z 30. septembra 2004. Vo svojich listoch z 23. decembra 2004 a 21. februára 2005 tiež požadovala vyplatenie druhej časti spornej finančnej pomoci. Túto žiadosť IPK formálne vzala späť prostredníctvom listu z 20. júla 2005.

32 V liste z 13. mája 2005 [ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382] adresovanom spoločnosti IPK a osobitne R. D. Freitagovi (ďalej len „napadnuté rozhodnutie") Komisia predovšetkým uviedla:

„Za týchto okolností [Komisia] opätovne preskúmala postup týkajúci sa udelenia [spornej] finančnej pomoci na účely preverenia jeho zákonnosti a správnosti.

Na základe dôvodov, ktoré sú uvedené v bodoch a) až k) nižšie [pozri bod 33 nižšie], [Komisia] dospela k záveru, že udelenie [spornej] finančnej pomoci bolo nezákonné a nesprávne, keďže bolo výsledkom tajnej dohody medzi pánom Tzoanosom a [pánom Freitagom].

Z tohto dôvodu sa Komisia rozhodla zrušiť skoršie rozhodnutie o poskytnutí finančnej pomoci vo výške 530 000 ecu v rámci projektu Ecodata…

V súlade s týmto rozhodnutím Komisia v prvom rade odmieta vyplatiť druhú časti [spornej finančnej pomoci] vo výške 212 000 ecu a zamieta Vašu žiadosť o zaplatenie úrokov z omeškania.

Po druhé bude Komisia požadovať vrátenie preddavku vo výške 318 000 ecu aj s úrokmi.

Tento platobný príkaz sa v súčasnosti pripravuje a bude Vám včas doručený."

33 Podľa napadnutého rozhodnutia bola tajná dohoda medzi G. Tzoanosom a R. D. Freitagom preukázaná prostredníctvom týchto dôkazov:

„a) Návrh projektu Ecodata bol predložený na základe uverejnenia výzvy na predkladanie návrhov na účely podpory projektov v oblasti cestovného ruchu a životného prostredia v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* (Ú. v. ES C 51, s. 15) 26. februára 1992. V bode D tejto výzvy na predkladanie návrhov s názvom ‚Podmienky výberu' bolo uvedených päť prioritných predmetov pre projekty. Vytvorenie databázy, ktorej sa týka projekt Ecodata, medzi týchto päť predmetov nepatrilo. Z tohto dôvodu, pokiaľ vychádzame z oficiálneho znenia výzvy na predkladanie návrhov, nie je možné pochopiť, prečo ste predložili návrh, ktorého predmetom bolo vytvorenie tejto databázy. Jediným možným vysvetlením, vzhľadom na Vaše skoršie vzťahy s pánom Tzoanosom a dôkaz o Vašich spoločných stykoch v čase návrhu uvedeného nižšie, je, že pán Tzoanos Vám poskytol informácie o možnosti udelenia grantu pre taký projekt, a to aj napriek zneniu výzvy na predkladanie návrhov.

b) Samotný výber projektu Ecodata pánom Tzoanosom… bol protiprávny. Na účely zaručenia transparentnosti, spravodlivej hospodárskej súťaže, rovnosti zaobchádzania a prístupu k financovaniu zo strany Spoločenstva sa hodnotenie a výber návrhov s cieľom ich financovania musia zakladať na kritériách uverejnených vo výzve na predkladanie návrhov. Takým zjavne nebol prípad projektu Ecodata, pretože nezodpovedal žiadnemu z piatich predmetov uvedených vo výzve. Body a) a b) sú jasným dôkazom o protiprávnom konaní.

c) Vo výzve na predkladanie návrhov uverejnenej v *Úradnom vestníku* [*Európskych spoločenstiev*] bolo uvedené, že suma určená na financovanie, ktorej celková výška dosahovala 2 (dva) milióny ecu, bude rozdelená medzi približne 25 projektov. Preto výška priemernej finančnej pomoci, ktorú bolo možné očakávať, dosahovala sumu 80 000 ecu. Vy ste však predložili návrh na príspevok Spoločenstva vo výške 600 000 ecu (30 % z celkovej sumy určenej na financovanie). Tento návrh by bol celkom nereálny, ak by Vás pán Tzoanos vopred neinformoval, že môžete počítať s priaznivým výsledkom.

d) Konečný všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev na rok 1992 obsahoval poznámku týkajúcu sa rozpočtu pre cestovný ruch, v ktorej bolo spresnené, že minimálna suma vo výške 530 000 ecu by mala byť použitá na vytvorenie informačného systému pre ekoturizmus. Tento predmet však vo výzve na predkladanie návrhov uverejnenej 26. februára 1992 nebol uvedený. Nemali ste žiaden dôvod myslieť si, že Komisia napriek neexistencii akéhokoľvek odkazu na predmet ‚databáza alebo informačný systém' vo výzve na predkladanie návrhov alebo v rozpočtovej poznámke týkajúcej sa potreby informačného systému v tom období zamýšľala využiť túto časť rozpočtu. Jediným možným vysvetlením by bolo, že [pán Tzoanos] Vás informoval o svojom zámere vylúčiť akúkoľvek konkurenciu, pričom z výberového konania tak urobil nezákonný postup.

e) Počas vyšetrovania zo strany Komisie pán Franck, predseda spoločnosti ETIC, informoval úradníkov Komisie o tom, že Vám pán Tzoanos zaslal celé znenie žiadosti o [finančnú pomoc] (návrh [projektu] Ecodata). Vašou jedinou úlohou v tejto fáze bolo odkopírovať text s hlavičkou spoločnosti IPK a zaslať ho Komisii. Podľa [pána Francka] ste v tom období nepredpokladali žiadnu skutočnú účasť z vašej strany na realizácii projektu; rozdelenie finančných prostriedkov medzi partnerov malo predstavovať 10 % pre Vás a 90 % pre ostatných partnerov, vrátane spoločnosti 01-Pliroforiki, gréckej spoločnosti, ktorú navrhol pán Tzoanos. Je jasné, že také praktiky pri vypracovávaní návrhu sú v rozpore s výberovým konaním a predstavujú tajné zosúladené postupy medzi skorumpovaným úradníkom a treťou osobou, ktorá s tým zjavne súhlasila.

f) Vyhlásenia pána Francka čiastočne potvrdil jeden z Vašich konkurentov. Podľa neho ste vyhlásili, že ste s pánom Tzoanosom rokovali ešte pred podaním návrhu a že Vám oznámil, že finančnú pomoc získate v prípade, ak budete súhlasiť s tromi partnermi projektov, ktorých uvedie. Zo strany úradníka Spoločenstva išlo o absolútne neprípustný návrh, ktorý mal byť okamžite oznámený zodpovedným orgánom. Tým, že ste pokračovali v spolupráci s týmto úradníkom, prejavili ste vôľu podieľať sa na protiprávnom konaní v neprospech Komisie, a to aj napriek svojim dlhotrvajúcim zmluvným vzťahom s touto inštitúciou.

g) Počas realizácie projektu [Ecodata] ste mali možnosť oznámiť, že pán Tzoanos porušil pravidlá výberového konania a nezákonne zamýšľal ovplyvniť prideľovanie finančných prostriedkov. Počas svojich stykov s úradníkmi GR XXIII… ste však nikoho neinformovali o svojich obavách, naopak, bránili ste pána Tzoanosa. Keď vás však vo februári 1995 vypočúvala belgická polícia, uviedli ste, že tak počas

obdobia od roku 1989 do roku 1990, ako aj v roku 1992 pán Tzoanos už predkladal ponuky, najmä vo veci [projektu] Ecodata, z ktorých jasne vyplývali jeho korupčné úmysly. Hoci počas policajného vyšetrovania ste popreli akceptovanie týchto ponúk, skutočnosť, že ste tieto korupčné zámery v tom období neoznámili ani orgánom, ani úradníkom GR XXIII, ale naopak, pokračovali ste v spolupráci s pánom Tzoanosom, je vážnym dôkazom Vášho protiprávneho konania.

h) Keď sa vás generálny riaditeľ GR XXIII v marci 1993 opýtal, či ste mali styky s Georgesom Tzoanosom počas vypracovávania svojho návrhu, popreli ste akúkoľvek manipuláciu pána Tzoanosa s týmto projektom pred predložením návrhu a vyhlásili ste, že… spoločnosť 01-Pliroforiki bola zapojená na základe odporúčania zo strany G. Tzoanosa v priebehu rokovaní s ním v čase prípravy Vášho návrhu. Keďže ste priznali, že pán Tzoanos mal už predtým korupčné úmysly, súhlas s týmto odporúčaním pred predložením Vášho návrhu, ktorý mal byť následne posúdený a schválený samotným Georgesom Tzoanosom na účely udelenia [spornej finančnej pomoci], predstavuje ďalší dôkaz potvrdzujúci, že postup týkajúci sa udelenia bol protiprávny a zmanipulovaný.

i) Zo zápisnice z vypočúvania pána Tzoanosa belgickou políciou vyplýva, že podľa jeho agendy sa počas vypracovávania návrhu projektu Ecodata uskutočnilo stretnutie medzi Vami a pánom Tzoanosom, ako aj medzi ním a jedným z Vašich spolupracovníkov. Táto informácia zodpovedá vyhláseniam uvedeným v bodoch e) a f). Preto je faxová správa, ktorú ste 31. marca 1993 zaslali generálnemu riaditeľovi [GR XXIII] na základe jeho žiadosti, v ktorej sa uvádza, že ste počas prípravy návrhu vôbec nemali styk s pánom Tzoanosom, nepravdivým vyhlásením.

j) Stretnutie, ktoré sa uskutočnilo v novembri 1992 v Bruseli medzi G. Tzoanosom a [partnermi projektu] Ecodata v priestoroch spoločnosti ETIC, ktorá je jednou z Vašich spoločností, v súvislosti s rozdelením finančných prostriedkov medzi partnerov projektu, sa zdá príkladom týchto tajných zosúladených postupov. Spoločnosť Innovence, jediná spoločnosť, ktorá nie je prepojená ani s Vami, ani s pánom Tzoanosom, nebola na toto dôležité stretnutie pozvaná. Talianskeho partnera spoločnosť Tourconsult ste ako akcionár tejto spoločnosti zastupovali Vy.

k) Skutočnosť, že snúbenica (v súčasnosti manželka) G. Tzoanosa pracovala ako grécka zástupkyňa spoločnosti ETIC (založenej spoločnosťou IPK) v rámci spoločnosti Lex Group (založenej G. Tzoanosom), potvrdzuje, že vzťahy medzi Vami a pánom Tzoanosom boli dlhodobé a relatívne blízke."

Rozhodnutie o vymáhaní prvej časti finančnej pomoci

34 Po tom, ako spoločnosť IPK spochybnila oznámenie dlhu a výzvu na zaplatenie, ktoré jej Komisia zaslala 13. júna a 31. augusta 2005, Komisia prijala rozhodnutie K(2006) 6452 zo 4. decembra 2006 (ďalej len „rozhodnutie o vymáhaní").

35 V článku 1 tohto rozhodnutia Komisia uvádza, že spoločnosť IPK jej k 31. októbru 2006 dlhuje istinu vo výške 318 000 eur spolu s úrokmi z omeškania od 25. júla 2005. V článku 3 rozhodnutia o vymáhaní Komisia spoločnosť IPK informuje, že bude voči nej zahájené konanie o nútenom výkone rozhodnutia v súlade s článkom 256 ES, ak nezaplatí do pätnástich dní po oznámení rozhodnutia o vymáhaní. V článku 4

uvedeného rozhodnutia sa uvádza, že toto rozhodnutie je vykonateľné v zmysle článku 256 prvého odseku ES.

36 Dňa 15. mája 2007 spoločnosť IPK bez toho, aby uznala peňažný záväzok, Komisii vyplatila sumu požadovanú v rozhodnutí o vymáhaní.

Trestné stíhanie vedené proti Georgesovi Tzoanosovi na vnútroštátnej úrovni

37 Trestné stíhanie vedené proti G. Tzoanosovi v Belgicku najmä v súvislosti s jeho postupmi, pokiaľ ide o projekt Ecodata, viedlo k rozsudku Cour d'appel de Bruxelles zo 6. mája 2008 o neprípustnosti z dôvodu premlčania.

38 Trestné stíhanie vedené proti G. Tzoanosovi vo Francúzsku, ktorého predmetom neboli jeho postupy v súvislosti s projektom Ecodata, viedlo k tomu, že mu bol rozsudkom Tribunal de grande instance de Paris z 22. septembra 2000 (vec č. 9508001053) uložený trest odňatia slobody v dĺžke štyroch rokov a deliktná pokuta za sériu podvodných konaní. Tento trest potvrdil Cour d'appel de Paris v rozsudku z 3. novembra 2005 (vec č. 04/06084). Opravný prostriedok, ktorý G. Tzoanos proti tomuto rozsudku podal, bol zamietnutý rozsudkom Cour de cassation z 20. decembra 2006.

Konanie a návrhy účastníkov konania

39 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 29. júla 2005 podala spoločnosť IPK túto žalobu.

40 Podaním doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 21. decembra 2006 podala spoločnosť IPK návrh na nariadenie predbežného opatrenia smerujúci k získaniu odkladu núteného výkonu rozhodnutia, kým Súd prvého stupňa nevydá v tejto veci vykonateľné rozhodnutie. Tento návrh bol zaregistrovaný pod číslom T-297/05 R.

41 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 16. februára 2007 podala spoločnosť IPK žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia o vymáhaní, ktorá bola zaregistrovaná pod číslom T-41/07.

42 Uznesením z 2. mája 2007, IPK International – World Tourism Marketing Consultants/Komisia (T-297/05 R, neuverejnené v Zbierke), predseda Súdu prvého stupňa posúdil návrh na nariadenie predbežného opatrenia uvedený v bode 40 vyššie ako snahu o pozastavenie výkonu napadnutého rozhodnutia (bod 18 uvedeného uznesenia) a zamietol tento návrh z dôvodu nedostatku naliehavosti.

43 Uznesením z 20. novembra 2009, IPK International – World Tourism Marketing Consultants/Komisia (T-41/07, neuverejnené v Zbierke, bod 15), Súd prvého stupňa na základe článku 113 svojho rokovacieho poriadku rozhodol, že už nie je potrebné rozhodovať vo veci T-41/07, keďže spoločnosť IPK vrátila Komisii sumu požadovanú v rozhodnutí o vymáhaní a žaloba sa tak stala bezpredmetnou.

44 Spoločnosť IPK navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

45 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal spoločnosť IPK na náhradu trov konania.

46 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd vypočul viacero osôb ako svedkov. Okrem toho podľa článku 64 ods. 3 písm. d) a článku 64 ods. 4 navrhuje, aby Komisia predložila určité dokumenty. V podstate žiada, aby Všeobecný súd Komisii nariadil, aby predložila najmä „dokumenty pochádzajúce z GR XXIII a Generálneho riaditeľstva pre kontrolu financií, ktoré sa týkajú projektu, a všetky dokumenty týkajúce sa vyšetrovaní v súvislosti s príslušnými opatreniami v predmetnej veci“ a preskúmal dokumenty súvisiace s prvým sporným konaním na Súde prvého stupňa (T-331/94), keďže tieto dokumenty sú „relevantné na účely tejto žaloby“. Komisia tiež uvádza mená viacerých osôb, ktoré by mohli byť predvolané ako svedkovia, a navrhuje Všeobecnému súdu, aby vychádzal zo spisu vo veci T-331/94.

47 Listom z 30. apríla 2010 na základe opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 64 rokovacieho poriadku Všeobecný súd vyzval účastníkov konania, aby predložili niektoré dokumenty, a položil im písomné otázky, pričom ich vyzval, aby na ne písomne odpovedali. Účastníci konania uvedeným opatreniam na zabezpečenie priebehu konania vyhoveli v stanovených lehotách.

48 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (tretia komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

49 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 9. júna 2010. Okrem toho Všeobecný súd na základe opatrení na zabezpečenie priebehu konania vyzval účastníkov konania, aby predložili určité dokumenty a určité dôkazy a aby poskytli určité písomné spresnenia. Účastníci týmto opatreniam na zabezpečenie priebehu konania vyhoveli v stanovenej lehote. Keďže účastníci konania podali svoje vyjadrenia k predloženým dokumentom a dôkazom, ako aj poskytnutým spresneniam, ústna časť konania sa skončila 2. septembra 2010.

Právny stav

Úvodná poznámka

50 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza štyri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod sa zakladá na skutočnosti, že neboli splnené podmienky potrebné na zrušenie

rozhodnutia o udelení finančnej pomoci. Druhý a tretí žalobný dôvod sa zakladajú na porušení jednak zásady správneho úradného postupu a jednak povinnosti odôvodnenia v zmysle článku 253 ES. Štvrtý žalobný dôvod, ktorý bol uvedený subsidiárne, vychádza zo „zákazu opakovaného zrušenia rozhodnutí".

51 Všeobecný súd považuje za vhodné, aby boli najskôr vysvetlené všetky tvrdenia týkajúce sa dôkazu o tajnej dohode, ktoré sú základom najmä prvého žalobného dôvodu, a aby boli následne posúdené spoločne s týmto žalobným dôvodom.

Dôkaz o tajnej dohode a prvý žalobný dôvod

Tvrdenia účastníkov konania

— Tajné dohodnuté konanie, za ktoré je zodpovedná spoločnosť IPK

52 Spoločnosť IPK spochybňuje existenciu tajnej dohody uvedenej v napadnutom rozhodnutí. Jediným cieľom tohto tvrdenia, ku ktorému dospela Komisia po tom, ako neuspela v rámci prvého sporného konania (pozri body 18 až 28 vyššie), bolo preniesť zodpovednosť za protiprávne konania v rámci Komisie na spoločnosť IPK, ktorá bola ich skutočnou obeťou.

53 Spoločnosť IPK v podstate tvrdí, že sa o projekte Ecodata dozvedela prostredníctvom spoločnosti 01-Pliroforiki počas telefonického rozhovoru zo 16. marca 1992, na základe ktorého jej 3. apríla 1992 spoločnosť 01-Pliroforiki predložila predbežný návrh projektu. Spoločnosť IPK výrazne rozšírila koncept predstavený v tomto predbežnom návrhu a 22. apríla 1992 predložila Komisii svoj prvý návrh projektu Ecodata, v ktorom sa predpokladala spolupráca spoločností Innovence, Tourconsult a 01-Pliroforiki. Spoločnosť IPK však v nadväznosti na otázku Všeobecného súdu na pojednávaní priznala, že od spoločnosti 01-Pliroforiki dostala predbežný návrh projektu až 20. apríla 1992, o čom sa vykonal zápis do zápisnice z pojednávania.

54 Georges Tzoanos sa po prvýkrát až po rozhodnutí o udelení snažil, avšak neúspešne vzhľadom na námietku spoločnosti IPK, o pridelenie podstatnej časti úloh a finančných prostriedkov spoločnosti 01-Pliroforiki z dôvodu jej významného postavenia v odvetví databáz. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, nebola pred rozhodnutím o udelení medzi spoločnosťou IPK a G. Tzoanosom uzatvorená nijaká dohoda týkajúca sa uvedeného projektu, ani nebolo stanovené, že 10 % finančnej pomoci bude poskytnutých spoločnosti IPK a zvyšných 90 % ostatným partnerom projektu Ecodata. Skoršie styky spoločnosti IPK s G. Tzoanosom pred prijatím rozhodnutia o udelení nemali žiadnu súvislosť s týmto projektom a na účely tohto konania boli irelevantné. Spoločnosť IPK sa vo vzťahu ku Komisii správala vždy lojálne a bezúspešne žiadala nadriadeného G. Tzoanosa o dôverné stretnutie, aby sa sťažovala na jeho postupy.

55 Pokiaľ ide o deviaty odsek písm. a) napadnutého rozhodnutia, t. j. neexistenciu konkrétnej výzvy na predkladanie návrhov na účely vytvorenia databázy, aká bola navrhnutá v rámci projektu Ecodata, spoločnosť IPK tvrdí, že výzva na predkladanie návrhov neobsahovala taxatívne podmienky výberu, takže okrem výslovných obmedzení, ktoré v nej boli uvedené, a na základe oddielu B uvedenej výzvy na predkladanie návrhov mohol byť predložený každý projekt, ktorý je inovačný a podporuje ekologický rozvoj cestovného ruchu. V tejto súvislosti existoval evidentný vzťah medzi finančnými prostriedkami stanovenými v konečnom všeobecnom rozpočte na rok 1992 a výzvou na predkladanie návrhov. Nie je teda prekvapením, že spoločnosť IPK predložila projekt Ecodata.

56 Pokiaľ ide o deviaty odsek písm. b) napadnutého rozhodnutia, ktorý sa týka protiprávnej povahy výberu projektu Ecodata G. Tzoanosom, spoločnosť IPK uvádza, že na toto konanie, ktoré bolo výlučne vnútornou záležitosťou Komisie a ktoré v každom prípade neumožňovalo dospieť k záveru o existencii tajnej dohody, nemala vôbec vplyv. Spoločnosť IPK navyše nerozumie, prečo by bolo rozhodnutie o udelení protiprávne, keďže na jednej strane návrh projektu Ecodata úplne vyhovoval potrebe informačnej siete o projektoch ekoturizmu v Európe, aká bola uvedená v konečnom všeobecnom rozpočte na rok 1992, a na druhej strane, tak ako Komisia sama priznala zmenením znenia napadnutého rozhodnutia vzhľadom na jej list z 30. septembra 2004, výber sa nemusel nutne uskutočniť výlučne na základe uvedených podmienok, ako boli napríklad tie, ktoré boli uvedené vo výzve na predkladanie návrhov.

57 Pokiaľ ide o deviaty odsek písm. c) napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého spoločnosť IPK žiadala o nereálnu sumu finančnej pomoci vo výške 600 000 ecu, ktorá predstavuje 30 % celkovej dotácie pre približne 25 projektov, spoločnosť IPK odmieta tvrdenie Komisie, keďže je „v rozpore s uplatniteľným ekonomickým prístupom". Taký prístup by vylučoval predovšetkým „rozdelenie" pomoci Spoločenstva medzi také množstvo projektov. Vzhľadom na to, že spoločnosť IPK odhadla náklady na projekt Ecodata na jeden milión ecu, podala žiadosť vo výške percentuálneho podielu finančnej spoluúčasti Spoločenstva (60 %).

58 Pokiaľ ide o deviaty odsek písm. d) napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého by samotný úmysel G. Tzoanosa vybrať projekt Ecodata oznámený spoločnosti IPK mohol vysvetľovať jej žiadosť, táto spoločnosť v podstate uvádza, že tak znenie konečného všeobecného rozpočtu na rok 1992, ako aj znenie výzvy na predkladanie návrhov bolo oznámené a sprístupnené verejnosti. Na podporu nesprávneho tvrdenia Komisie o údajnom úniku informácií by však bolo potrebné, aby boli tieto znenia dôverné.

59 Spoločnosť IPK spochybňuje deviaty odsek písm. e) napadnutého rozhodnutia založený na svedectve pána Francka, podľa ktorého na jednej strane znenie žiadosti o finančnú pomoc pripravil v celom rozsahu G. Tzoanos a pred jeho zaslaním Komisii ho odkopírovala spoločnosť IPK na hlavičkový papier a na druhej strane sa neočakávala žiadna skutočná účasť spoločnosti IPK, pričom táto spoločnosť mala získať 10 % zo sumy spornej finančnej pomoci a zostávajúcich 90 % malo byť vyplatených najmä spoločnosti 01-Pliroforiki, ktorej účasť navrhol G. Tzoanos. Nebol predložený nijaký dôkaz, ktorý by podporoval tento predpoklad. Naopak, predbežný návrh projektu Ecodata bol ešte predtým, ako bol oznámený spoločnosti IPK, pôvodne myšlienkou spoločnosti 01-Pliroforiki, konkrétne jej predsedu.

60 Navyše pred rozhodnutím o udelení nebolo pochýb o tom, že spoločnosť IPK získa 10 % zo sumy finančnej pomoci bez toho, aby poskytla protiplnenie. Až na základe tohto rozhodnutia sa G. Tzoanos márne snažil zamiešať do vzťahov medzi partnermi projektu Ecodata. Základom nesprávnych predpokladov Komisie bolo nevierohodné svedectvo pána Francka. Ten však nikdy nebol zamestnancom ani predstaviteľom spoločnosti IPK, pričom jeho jediná úloha spočívala v správe poradenskej spoločnosti, ktorá sa zaoberala prenájmom kancelárskych priestorov v Bruseli (Belgicko) a s ktorou bola spoločnosť IPK vo vzťahu počas približne jedného roka na základe zmluvy o prenájme kancelárskeho priestoru. Spoločnosť IPK uvedenú zmluvu vypovedala pre vážne porušenia, ktorých sa dopustil pán Franck v jej neprospech. Následne sa pán Franck pokúšal o registráciu spoločnosti s názvom IPK International v Luxembursku, voči čomu spoločnosť IPK podala námietku. Tieto skutočnosti sú základom nepravdivých obvinení pána Francka voči spoločnosti IPK.

61 Spoločnosť IPK spochybňuje deviaty odsek písm. f) napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého Georges Tzoanos presvedčil spoločnosť IPK, aby pred rozhodnutím o udelení akceptovala troch partnerov, ktorých označil. Komisia v prípade tohto nesprávneho tvrdenia neuviedla meno konkurenta spoločnosti IPK. Spoločnosť IPK sa však domnieva, že ide o spoločnosť Studienkreis, ktorá mala záujem podieľať sa na realizácii projektu Ecodata, a to z dôvodu svojej zjavnej insolventnosti, a ktorej účasť dôrazne vyžadovala Komisia (rozsudok IPK-München/Komisia, už citovaný v bode 23 vyššie, bod 75). Tieto skutočnosti by mali stačiť na spochybnenie vierohodnosti tohto tvrdenia. Napokon toto tvrdenie vôbec necharakterizovalo tajné dohodnuté konanie

spoločnosti IPK, ale naopak, podporilo nezákonnú povahu konaní Komisie, ktorá so spoločnosťou Studienkreis udržovala neprípustné záujmové spoločenstvo.

62 Pokiaľ ide o deviaty odsek písm. g) napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého spoločnosť IPK Komisii neoznámila podvodné postupy G. Tzoanosa, spoločnosť IPK tvrdí, že toto tvrdenie nemôže podporiť výhradu založenú na údajnej tajnej dohode, keďže všetky dôkazy, na ktoré sa poukázalo, pochádzali z obdobia po prijatí rozhodnutia o udelení. Okrem toho je toto tvrdenie nedôvodné, keďže spoločnosť IPK zamýšľala predložiť nadriadenému orgánu v rámci Komisie sťažnosť na postupy G. Tzoanosa, ktorých sa stala obeťou. Preto v auguste 1992 požiadala o stretnutie s H. von Moltkem, generálnym riaditeľom GR XXIII, bez účasti G. Tzoanosa. H. von Moltke však G. Tzoanosa na stretnutie z 30. septembra 1992 pozval a spoločnosti IPK oznámil, že postup týkajúci sa udelenia sa uskutočnil podľa pravidiel. Keďže Komisia odkazuje na udalosti, ktoré patria do obdobia rokov 1989, 1990 a 1992, spoločnosť IPK tvrdí, že v tom období nedisponovala ani dôkazmi, ani presvedčivými údajmi, ktoré by jej umožnili obrátiť sa na Komisiu. Okrem toho tieto udalosti nemali žiadnu spojitosť s projektom Ecodata ani s rozhodnutím o udelení.

63 Na základe dôvodov uvedených v bode 53 vyššie spoločnosť IPK takisto odmieta tvrdenie uvedené v deviatom odseku písm. h) napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého je skutočnosť, že spoločnosť IPK v marci 1993 poprela údajné manipulácie G. Tzoanosa s projektom Ecodata skôr, ako bol predložený Komisii, dôkazom tajného dohodnutého konania spoločnosti IPK.

64 Spoločnosť IPK tiež spochybňuje deviaty odsek písm. i) napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého sa dopustila nepravdivého vyhlásenia, ktoré bolo v rozpore so zápisnicou belgickej polície z vypočúvania G. Tzoanosa, keď vo faxovej správe z 31. marca 1993 adresovanej H. von Moltkemu uviedla, že ani R. D. Freitag, ani jej zamestnanec neboli počas fázy prípravy projektu Ecodata v styku s G. Tzoanosom. K takým stykom

totiž nedošlo. Spoločnosť IPK dodáva, že ak došlo k nejakému styku, týkal sa pánov Tzoanosa a Francka, pričom pán Franck konal bez zmocnenia a bez vedomia spoločnosti IPK.

65 Pokiaľ ide o deviaty odsek písm. j) napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého sa v novembri 1992 uskutočnilo stretnutie G. Tzoanosa, spoločnosti 01-Pliroforiki a spoločnosti IPK, ktorá zároveň zastupovala spoločnosť Tourconsult, spoločnosť IPK tvrdí, že nevedela o tom, že spoločnosti Innovence a Tourconsult neboli pozvané. Nemohla ani predpokladať, že účelom uvedeného stretnutia bolo rozdelenie úloh medzi zúčastnené podniky. Napokon úmysel G. Tzoanosa zasiahnuť do tejto udalosti nie je indíciou údajnej tajnej dohody, keďže uvedené stretnutie sa uskutočnilo po tom, ako bolo prijaté rozhodnutie o udelení. Spoločnosť IPK dodáva, že hoci vlastnila symbolickú účasť v spoločnosti Tourconsult vo výške 1 000 eur – ktorej sa jej nepodarilo zbaviť –, túto spoločnosť na uvedenom stretnutí nezastupovala prostredníctvom pána Freitaga, ktorý nebol splnomocnený na tento účel. Naopak, spoločnosť Tourconsult riadil a zastupoval pán F., ktorý konal na jej účet v rámci projektov realizovaných pre Komisiu. V odpovedi na otázku Všeobecného súdu spoločnosť IPK spresňuje, že sa márne pokúšala o vrátenie svojho peňažného vkladu vo výške 1 000 eur od pána F. a napokon návrh na začatie konania na príslušnom súde nepodala.

66 Napokon pokiaľ ide o deviaty odsek písm. k) napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého pani Sapountzaki, snúbenica a budúca manželka G. Tzoanosa, pracovala ako grécka predstaviteľka spoločnosti ETIC, založenej spoločnosťou IPK, v rámci spoločnosti Lex Group, ktorú založil G. Tzoanos, čo je okolnosť, ktorá potvrdzuje dlhodobý a relatívne blízky vzťah medzi R. D. Freitagom a G. Tzoanosom, spoločnosť IPK tvrdí, že nevedela o osobných vzťahoch medzi G. Tzoanosom a jeho snúbenicou, že pani Sapountzaki ako udajný vlastník spoločnosti Lex Group predstavovala pre spoločnosť IPK jedinú kontaktnú osobu v Grécku a že v každom prípade taký dôkaz nepreukazuje existenciu dlhodobých a blízkych vzťahov medzi ňou a Tzoanosovcami.

67 Navyše Komisia okrem toho, že odôvodnila svoje tvrdenia tak, že vychádzala z pochybných tvrdení G. Tzoanosa, trestne stíhaného vo Francúzsku a v Belgicku, a pána Francka, ktorý sa dopustil nezrovnalostí v rámci svojej činnosti na účet spoločnosti IPK, nedostatočne zohľadnila niektoré dôkazy v prospech spoločnosti IPK preukazujúce neexistenciu tajnej dohody. Proti spoločnosti IPK teda nebolo zahájené trestné konanie a francúzske a belgické orgány dospeli k záveru, že neexistovalo ani len najmenšie podozrenie, že by R. D. Freitag bol vinný z trestného činu. Okrem toho vnútorné vyšetrovanie Komisie nepreukázalo, že by udelenie predmetnej finančnej pomoci bolo protiprávne.

68 Naopak, z prvého sporného konania vyplynulo, že Komisia vyvinula na spoločnosť IPK nezákonný nátlak (rozsudok IPK-München/Komisia, už citovaný v bode 23 vyššie, body 75 a 85). Navyše spoločnosť IPK včas poukázala na konania G. Tzoanosa a od augusta 1992 sa v tejto veci pokúšala o dohodnutie stretnutia s H. von Moltkem.

69 Spoločnosť IPK spresňuje, že vyšetrovanie belgickej polície bolo dôsledkom sťažnosti, ktorú podala 27. apríla 1994 proti H. von Moltkemu, a rozhovoru, ktorý poskytla 4. mája denníku *The European*. Spoločnosť IPK by nepodala sťažnosť, ak by mala mať obavy, že sa vystaví stíhaniam, pričom jediným vysvetlením tohto kroku je, že medzi ňou a G. Tzoanosom neexistovala nijaká tajná dohoda. Naopak, spoločnosť IPK sa postavila proti jeho požiadavkám, keď sama v rozpore s očakávaniami G. Tzoanosa, ktorý chcel zvýhodniť spoločnosť 01-Pliroforiki, zabezpečovala realizáciu a koordináciu väčšej časti projektu Ecodata. Keďže spoločnosť IPK investovala do projektu Ecodata, ktorého celkové náklady dosahovali milión eur, svoje vlastné zdroje, mala osobný a bezprostredný záujem na jeho úspechu. V prípade existencie údajnej tajnej dohody by sa však udalosti nutne vyvíjali odlišným spôsobom. V takom prípade by spoločnosť IPK predovšetkým rešpektovala údajnú dohodu s cieľom získať časť finančnej pomoci bez poskytnutia protiplnenia.

70 Komisia sa domnieva, že tento spor by mal byť zasadený do kontextu korupčného systému, ktorý koncom 80. a začiatkom 90. rokov zaviedol bývalý vedúci oddelenia pre cestovný ruch GR XXIII G. Tzoanos. Uvedený systém v zásade spočíval v poskytovaní „odmien", ktoré boli primerané grantom udeleným Komisiou, poradenským spoločnostiam ovládaným pánom Tzoanosom a jeho snúbenicou pani Sapountzakiovou, v súčasnosti jeho manželkou. Komisia uvádza, že G. Tzoanos bol vo Francúzsku za tento trestný čin právoplatne odsúdený a v súčasnosti je proti nemu a jeho manželke v Belgicku vedené trestné konanie.

71 Georges Tzoanos bol hľadanou osobou, na ktorú bol vydaný medzinárodný zatykač, a predpokladalo sa, že sa nachádza v Grécku, v krajine, ktorá odmietla jeho vydanie. Korupčná povaha G. Tzoanosa, nazývaného „pán Tridsaťpercentný", bola v dotknutých kruhoch, a to najmä riaditeľovi a vlastníkovi spoločnosti IPK R. D. Freitagovi, známa. Podľa rôznych zápisníc vyhotovených belgickou políciou boli páni Freitag a Tzoanos v styku od roku 1989. Pán Tzoanos teda pánovi Freitagovi navrhol, aby sa stal komanditistom v spoločnosti European Travel Monitor na účely jednoduchšieho získavania zákaziek od Komisie. Navyše spoločnosti ovládané pánom Freitagom získali počas jediného obdobia od roku 1991 do roku 1992 granty od Komisie vo výške 949 365 ecu.

72 Pokiaľ ide o projekt Ecodata, Komisia zopakovala tvrdenie, podľa ktorého pán Tzoanos informoval pána Freitaga o možnosti získať významnú sumu na základe finančnej pomoci na účely informačného systému týkajúceho sa projektov ekoturizmu. G. Tzoanos spoločnosti IPK oznámil, že by mohla získať finančnú pomoc, ak podá na tieto účely žiadosť, ktorá mu bude predložená vo vopred pripravenej forme. Získala by tak 10 % finančných prostriedkov vyhradených na tento účel. Zostatok finančných prostriedkov by bol rozdelený medzi ostatné spoločnosti podieľajúce sa na projekte, pričom by bol pridelený najmä spoločnosti 01-Pliroforiki, gréckemu podniku, ktorý – podobne ako spoločnosť Lex Group – ovláda a nezákonne zvýhodňuje G. Tzoanos (rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. maca 1998, Tzoanos/Komisia, T-74/96, Zb. s. I-A-129 a II-343, body 252 až 255).

73 Vzhľadom na nemožnosť ostatných hospodárskych subjektov odhaliť túto možnosť finančnej pomoci z dôvodu neexistencie výslovnej výzvy na predkladanie návrhov bola spoločnosť IPK ako jediná schopná podať žiadosť o finančnú pomoc na účely vytvorenia databázy pre projekty ekoturizmu. Počas obdobia letnej dovolenky bolo pre G. Tzoanosa jednoduché udeliť finančnú pomoc spoločnosti IPK bez výzvy na predkladanie návrhov, a to aj napriek zjavnému údivu zo strany spoločnosti Studienkreis – ktorá už spolupracovala s Komisiou na podobnom projekte – nad bezprostrednosťou tohto udelenia.

74 Pred samotným rozhodnutím o udelení spoločnosť ETIC, založenú spoločnosťou IPK, v Grécku zastupovala spoločnosť Lex Group, v ktorej 10 %-ným podielom disponoval G. Tzoanos (rozsudok Tzoanos/Komisia, už citovaný v bode 72 vyššie, body 58 až 79). Osobou zodpovednou za zákazníkov bola pani Sapountzaki, teda snúbenica a neskôr manželka pána Tzoanosa.

75 Po prijatí rozhodnutia o udelení sa R. D. Freitag necítil byť ďalej viazaný dohodou s G. Tzoanosom, takže Georges Tzoanos bol nútený vyvinúť nátlak na spoločnosť IPK, aby bol projekt realizovaný tak, ako bolo pôvodne stanovené.

76 Hneď, ako bol 26. marca 1993 projekt Ecodata G. Tzoanosovi odobratý, spoločnosti IPK, 01-Pliroforiki a ďalšie dve zúčastnené spoločnosti sa dohodli na finančnom a technickom rozdelení projektu, ktorý nemohol byť za týchto podmienok zrealizovaný v stanovenej lehote. Z tohto dôvodu sa Komisia prostredníctvom rozhodnutia o zamietnutí z 3. augusta 1994 (pozri bod 17 vyššie) rozhodla nevyplatiť druhú časť finančnej pomoci.

77 Keďže spoločnosti IPK sa podarilo dosiahnuť zrušenie rozhodnutia o zamietnutí z 3. augusta 1994 na základe prvého sporného konania, Komisia prijala napadnuté rozhodnutie, pričom na jednej strane vychádzala z informácií týkajúcich sa tajnej dohody medzi pánom Tzoanosom a pánom Freitagom, ktoré získala v období prijímania uvedeného rozhodnutia o zamietnutí, a na druhej strane z možnosti požiadať o vrátenie celej sumy finančnej pomoci na základe zásady *fraus omnia corrumpit*, na ktorú „výslovne poukázal súd Spoločenstva“ (rozsudok IPK-München/Komisia, už citovaný v bode 23 vyššie, bod 92; návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Mischo vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok IPK-München a Komisia, už citovaný v bode 28 vyššie, Zb. s. I-4630, bod 101).

78 Konkrétne pokiaľ ide o deviaty odsek písm. a) napadnutého rozhodnutia týkajúci sa neexistencie špecifickej výzvy na predkladanie návrhov na účely vytvorenia takej databázy, ako je projekt Ecodata, Komisia tvrdí, že podľa zásad uplatniteľných v oblasti finančnej pomoci sa projekt posudzuje na základe výzvy na predkladanie návrhov. Návrh spoločnosti IPK však nezodpovedal žiadnej z podmienok výberu uvedených vo výzve na predkladanie návrhov. V súvislosti s tvrdením spoločnosti IPK, podľa ktorého bola v konečnom všeobecnom rozpočte na rok 1992 stanovená suma 530 000 ecu na účely financovania zavedenia informačnej siete pre projekty ekoturizmu v Európe, ktorého spojenie s výzvou na predkladanie návrhov bolo „zrejmé“, Komisia uvádza, že „normálny“ žiadateľ si nemohol uvedomiť, že výzva na predkladanie návrhov sa takisto týka finančnej pomoci uvedenej v jedinej vete na strane 659 uvedeného všeobecného rozpočtu. Komisia uvádza, že bod B výzvy na predkladanie návrhov konkrétne odkazuje na podmienky bodu D. Spoločnosť IPK sa však vo svojej žiadosti o finančnú pomoc vôbec nepokúšala preukázať, že navrhovaný projekt zodpovedá podmienkam výberu, ako to stanovuje bod C 2 výzvy na predkladanie ponúk. Podľa Komisie je toto opomenutie odrazom istoty spoločnosti IPK, že získa požadovanú finančnú pomoc. Sám Georges Tzoanos, osoba rozhodujúca *de facto* o udelení pomoci, však mohol byť zdrojom tejto istoty. Za týchto podmienok nemôže byť prekvapením, že spoločnosť IPK bola jediným subjektom, ktorý predložil návrh zodpovedajúci opisu nachádzajúcemu sa na strane 659 konečného všeobecného rozpočtu na rok 1992, a spoločnosť Studienkreis, ktorá predsa mala osobitný záujem na tomto type projektu, tak neurobila.

79 Komisia sa domnieva, že ak bola spojitosť medzi konečným všeobecným rozpočtom na rok 1992 a výzvou na predkladanie ponúk taká zrejmá, ako tvrdí spoločnosť IPK, bolo prekvapujúce, že podľa jej vlastných slov to bola spoločnosť 01-Pliroforiki, a nie ona sama, kto v roku 1992 prišiel s myšlienkou projektu Ecodata, alebo podľa odlišnej verzie, ktorú uviedla, to bol grécky podnikateľ pán C. Bolo tiež zvláštne, že v marci 1993 poskytol R. D. Freitag H. von Moltkemu telefonické a písomné vyhlásenie, že zámer projektu Ecodata pochádzal od neho samého. Tieto navzájom si odporujúce opisy sú v neprospech vierohodnosti a prijateľnosti tvrdení spoločnosti IPK. Ani vyhlásenia zástupcov spoločnosti 01-Pliroforiki adresované 18. októbra 1993 úradníkom Komisie vykonávajúcim audit jej účtovníctva, podľa ktorých to bola spoločnosť IPK, kto im prvýkrát spomínal projekt Ecodata, nezodpovedajú verzii spoločnosti IPK. Podľa Komisie je teda možné, že sám Georges Tzoanos, úradník zodpovedný za výzvu na predkladanie návrhov, ktorý mal významnú úlohu v rámci rozhodnutia o udelení, vypracoval výzvu na predkladanie návrhov spôsobom, ktorý presne zodpovedal finančnej pomoci uvedenej na strane 659 konečného všeobecného rozpočtu na rok 1992. Táto situácia bola výrazne priaznivá pre rozvoj korupčného systému zavedeného G. Tzoanosom, ktorý spočíval v poskytovaní finančnej pomoci za províziu.

80 Pokiaľ ide o deviaty odsek písm. b) napadnutého rozhodnutia týkajúci sa protiprávnej povahy výberu projektu Ecodata G Tzoanosom, Komisia uvádza, že hoci samotná spoločnosť IPK v skutočnosti nemohla prijať rozhodnutie o udelení, mohla ho ovplyvniť tým, že v rámci skoršej dohody, ktorú určil príslušný úradník, súhlasila, že bude spolupracovať so spoločnosťou 01-Pliroforiki. Jedine táto predchádzajúca dohoda mohla vysvetľovať, že G. Tzoanos spomedzi 301 návrhov predložených na základe výzvy na predkladanie návrhov, z ktorých mohlo byť vybratých len 25, vybral návrh spoločnosti IPK, a to tým viac, že si bol vedomý, že projekt spoločnosti Studienkreis, ktorý už bol financovaný Spoločenstvom, bol veľmi blízko projektu Ecodata. V každom prípade spoločnosť IPK v tejto súvislosti neposkytla žiadne ďalšie presvedčivé vysvetlenie.

81 Pokiaľ ide o deviaty odsek písm. c) napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa uvádza nereálna suma finančnej pomoci vo výške 600 000 ecu, o ktorú požiadala spoločnosť

IPK, zodpovedajúca 30 % celkovej dotácie vo výške 2 miliónov ecu stanovenej pre celkom 25 projektov, Komisia uvádza, že ide o jasný dôkaz skutočnosti, že celá záležitosť bola vopred dohodnutá. Taká žiadosť, ktorej predmetom je tretina celkovej sumy dotácie, by totiž bola pre jediný projekt veľmi zriedkavá.

82 V súvislosti s deviatym odsekom písm. d) napadnutého rozhodnutia Komisia uvádza, že jedine predchádzajúca pozvánka G. Tzoanosa adresovaná spoločnosti IPK mohla vysvetľovať, že táto spoločnosť podala svoju žiadosť o finančnú pomoc, ktorej obsah nespĺňal uverejnené objektívne podmienky poskytnutia finančnej pomoci a ktorej predmetom bola suma, ktorá bola zjavne neprimeraná vo vzťahu k celkovému balíku programu predmetného grantu. Keďže vypracovanie akejkoľvek žiadosti o finančnú pomoc je v skutočnosti časovo náročné a nákladné, žiadny informovaný subjekt by takým spôsobom nekonal bez vidiny úspechu. Spoločnosť IPK proti týmto dôkazom neuviedla nijaké vierohodné tvrdenie, pričom jej pokusy o vysvetlenie zostali abstraktné, nereálne a rozporuplné.

83 Pokiaľ ide o deviaty odsek písm. e) napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa odkazuje najmä na svedectvo pána Francka, Komisia odmieta tvrdenie spoločnosti IPK, podľa ktorého pre ňu pán Franck v Bruseli nepracoval. Na žiadosť pána Freitaga založil v Bruseli spoločnosť ETIC Headquarters Bruxelles s cieľom založiť a rozvíjať vzťahy s inštitúciami Spoločenstva. Práve v tejto súvislosti sa pán Franck stretol s pánom Tzoanosom a získal informácie o projekte Ecodata. Nachádzal sa teda medzi odborníkmi spoločnosti IPK v rámci žiadosti o finančnú podporu tohto projektu. Jeho svedectvo bolo preto rozhodujúce na účely preukázania skutkov, a teda aj dôvodom, prečo sa spoločnosť IPK pokúšala naštrbiť jeho vierohodnosť.

84 V súvislosti s deviatym odsekom písm. f) napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého G. Tzoanos presvedčil spoločnosť IPK, aby súhlasila s tromi partnermi projektu, ktorých určil pred prijatím rozhodnutia o udelení, Komisia spochybňuje tvrdenie spoločnosti IPK, podľa ktorého práve spoločnosť 01-Pliroforiki mala iniciatívu predstaviť spoločnosti IPK predbežný návrh projektu. Opis skutočností spoločnosťou IPK bol v rozpore s vyhláseniami pána Francka a pána Bauscha, ktoré boli vo vzájomnom

súlade a obe vierohodné, ako aj v súlade s faxovou správou zaslanou 31. marca 1993 R. D. Freitagom H. von Moltkemu, podľa ktorej bola spoločnosť IPK pri zrode projektu Ecodata, pričom si vyberala partnerov.

85 Pokiaľ ide o deviaty odsek písm. g) napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého najmä v priebehu konania spoločnosť IPK opomenula oznámiť nadriadenému orgánu v rámci Komisie podvodné postupy G. Tzoanosa, Komisia zdôrazňuje, že toto opomenutie je jednoznačným dôkazom, ba dokonca jediným prijateľným vysvetlením tajnej dohody pána Tzoanosa a pána Freitaga počas prijímania rozhodnutia o udelení. Tým, že spoločnosť IPK podala nadriadenému G. Tzoanosa sťažnosť, totiž riskovala, že odhalí skutočný priebeh udalostí, a teda príde o spornú finančnú pomoc. V súvislosti so žiadosťou spoločnosti IPK o dôverné stretnutie s H. von Moltkem bez účasti G. Tzoanosa Komisia uvádza, že stačilo, aby mu spoločnosť IPK zatelefonovala.

86 Čo sa týka deviateho odseku písm. h) napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého G. Tzoanos manipuloval s projektom Ecodata predtým, ako bol predložený Komisii, a odporučil spoločnosť 01-Pliroforiki ako partnera, Komisia spresňuje, že počas telefonického rozhovoru s Heinrichom von Moltkem v marci 1993 Rolf D. Freitag vyhlásil, že počas fázy prípravy v období medzi aprílom a júnom 1992 rokoval s pánom Tzoanosom o krajinách a podnikoch, ktoré by mali byť zaradené do uvedeného projektu, čo viedlo k odporúčaniu výberu spoločnosti 01-Pliroforiki zo strany G. Tzoanosa. Toto vyhlásenie však bolo v rozpore s tvrdením spoločnosti IPK, podľa ktorého myšlienka projektu Ecodata pochádzala od spoločnosti 01-Pliroforiki. Okrem toho toto vyhlásenie pána Freitaga samo osebe preukázalo tajnú dohodnutú spoluprácu medzi pánom Tzoanosom a spoločnosťou IPK.

87 Pokiaľ ide o deviaty odsek písm. i) napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého sa spoločnosť IPK dopustila nepravdivého vyhlásenia, ktoré bolo v rozpore so zápisnicou z vypočúvania G. Tzoanosa belgickou políciou, keď vo faxovej správe z 31. marca 1993 adresovanej pánovi von Moltkemu uviedla, že ani pán Freitag, ani jej spolupracovníci

neboli v styku s pánom Tzoanosom počas prípravy projektu Ecodata, Komisia spresňuje, že toto nepravdivé vyhlásenie, ktorého pochybná povaha vyplýva z viacerých dôkazov zo spisu, je dodatočnou indíciou o tajnej dohode medzi G. Tzoanosom a spoločnosťou IPK. Komisia zároveň uvádza, že obhajoba spoločnosti IPK nie je v tejto súvislosti celkom jasná, keďže nepopiera, že sa počas obdobia pred predložením projektu Ecodata Komisii uskutočnili stretnutia medzi pánmi Freitagom a/alebo Franckom a Tzoanosom.

88 Čo sa týka deviateho odseku písm. j) napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého sa stretnutie G. Tzoanosa, spoločnosti 01-Pliroforiki a spoločnosti IPK konalo v novembri 1992, Komisia spresňuje, že skutočnosť, na ktorú poukázala spoločnosť IPK, že uvedené stretnutie sa uskutočnilo po prijatí rozhodnutia o udelení, nemôže spochybniť kvalitu indície o údajnej tajnej dohode, keďže zámer pána Tzoanosa presadiť svoj vplyv v súvislosti s rozdelením úloh a finančných prostriedkov na tomto stretnutí zodpovedal tomu, čo bolo vopred dohodnuté.

89 V súvislosti s deviatym odsekom písm. k) napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého angažovanie snúbenice a budúcej manželky pána Tzoanosa pani Sapountzakiovej ako predstaviteľky spoločnosti ETIC potvrdilo dlhodobú a relatívne blízku povahu vzťahov medzi pánom Freitagom a pánom Tzoanosom, Komisia pripomína, že spoločnosť IPK dlhodobo vedela o korupčnej povahe G. Tzoanosa, čo spochybnilo vierohodnosť jej tvrdenia, podľa ktorého sa naňho obracala výlučne ako na vedúceho oddelenia Komisie s cieľom získať radu.

90 Komisia spochybňuje, že by dôkazy predložené spoločnosťou IPK (pozri bod 67 vyššie) mohli spochybniť indície preukazujúce tajnú dohodu. Bolo by to tak v prípade neexistencie trestných stíhaní vedených proti pánovi Freitagovi. Taká okolnosť nebola prekážkou zásahu Komisie v prípade existencie dostatočného počtu dôkazov o tajnej dohode (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Mischo vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok IPK-München a Komisia, už citovaný v bode 28 vyššie, bod 101).

91 Rovnako je to v prípade vnútorných vyšetrovaní Komisie týkajúcich sa Georgesa Tzoanosa. Okrem toho, že IPK nespresnila, na ktoré vyšetrovanie odkazuje ani ako ju môžu také vyšetrovania očistiť, Komisia tvrdí, že belgické trestné konanie vedené proti G. Tzoanosovi sa doposiaľ neskončilo a môže priniesť nové informácie. Vnútorné vyšetrovania Komisie mali tiež len dočasnú povahu. Okrem toho spoločnosť IPK nesprávne citovala rozsudok IPK-München/Komisia, už citovaný v bode 23 vyššie (body 75 a 85), ktorý v skutočnosti neobsahoval nijaký dôkaz na podporu jej tvrdenia.

92 V súvislosti so sťažnosťou, ktorú podala spoločnosť IPK, Komisia zdôrazňuje, že táto sťažnosť, ktorej znenie spoločnosť IPK nepredložila, smerovala proti H. von Moltkemu a nie proti G. Tzoanosovi. Spoločnosť IPK tak zamýšľala preniesť podozrenie z pána Tzoanosa na pána von Moltkeho a podozrenie zo spoločnosti 01-PLiroforiki na spoločnosť Studienkreis. Sťažnosť spoločnosti IPK tak, práve naopak, predstavuje dodatočnú indíciu o tajnej dohode.

93 Pokiaľ ide o odpor voči nátlaku G. Tzoanosa zo strany spoločnosti IPK, Komisia tvrdí, že taký odpor, ku ktorému došlo až po rozhodnutí o udelení spornej finančnej pomoci, neumožňuje dospieť k záveru o neexistencii tajnej dohody v období pred prijatím uvedeného rozhodnutia.

94 Napokon pokiaľ ide o samotný peňažný vklad spoločnosti IPK na účely realizácie projektu Ecodata, Komisia tvrdí, že taký vklad bol nevyhnutnou podmienkou na získanie spolufinancovania od Komisie.

— Prvý dôvod založený na tom, že podmienky potrebné na zrušenie rozhodnutia o udelení finančnej pomoci neboli splnené

95 V prvom rade spoločnosť IPK tvrdí, že príslušné podmienky spätného zrušenia rozhodnutia o udelení finančných prostriedkov Spoločenstva upravené v nariadení č. 2988/95 neboli splnené. Napadnuté rozhodnutie porušilo najmä nariadenie č. 2988/95, keďže rozhodnutie o udelení sa nezakladalo na nezrovnalosti v zmysle tohto nariadenia. Spoločnosť IPK subsidiárne tvrdí, že Komisia v každom prípade vzhľadom na to, že došlo k premlčaniu podľa článku 3 toho istého nariadenia, nemala právo prijať napadnuté rozhodnutie.

96 Podľa spoločnosti IPK, ako vyplýva z odôvodnení č. 3 a 4 nariadenia č. 2988/95, sa toto nariadenia uplatní na všetky oblasti politiky Spoločenstva, a teda aj na vymáhanie finančných prostriedkov Spoločenstva orgánmi Spoločenstiev. Zo štruktúry a z účelu uvedeného nariadenia vyplýva, že jeho pôsobnosť môže byť rozšírená na opatrenia prijaté Komisiou v prípade, že ide o finančné záujmy Spoločenstiev, nech už ide o centralizovanú alebo decentralizovanú správu práva Spoločenstva. Navyše v tomto prípade, tak ako potvrdila judikatúra, bolo toto nariadenie uplatniteľné spätne a nezávisle od skutočnosti, že k udeleniu predmetnej finančnej pomoci došlo ešte predtým, ako toto nariadenie nadobudlo účinnosť.

97 Spoločnosť IPK tvrdí, že konštatovanie nezrovnalosti v zmysle článku 1 ods. 2 nariadenia č. 2988/95, t. j. v tomto prípade nezákonnosti rozhodnutia o udelení, je podmienkou, ktorá musí byť splnená pred odňatím výhody podľa článku 4 ods. 1 toho istého nariadenia. V prípade rozhodnutia o udelení sa však uplatní prezumpcia zákonnosti a Komisia si nesplnila povinnosť predložiť dôkaz o jeho nezákonnosti najmä z dôvodu údajnej tajnej dohody uvedenej v napadnutom rozhodnutí.

98 V tejto súvislosti spoločnosť IPK spochybňuje pravdivosť tajnej dohody, na ktorú poukázala Komisia v napadnutom rozhodnutí (pozri body 33 a 52 až 67 vyššie). Okrem toho Komisia nezohľadnila viacero dôkazov preukazujúcich neexistenciu tajnej dohody (pozri bod 67 vyššie).

99 V každom prípade sa spoločnosť IPK aj za predpokladu existencie nezrovnalosti v zmysle článku 1 ods. 2 a článku 4 ods. 1 nariadenia č. 2988/95 domnieva, že premlčanie upravené v článku 3 ods. 1 uvedeného nariadenia predstavuje prekážku zrušenia rozhodnutia o udelení prostredníctvom napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti, na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, sa premlčanie uplatní nielen na sankcie, ale takisto na správne opatrenia, čo potvrdila aj judikatúra.

100 Spoločnosť IPK totiž tvrdí, že štvorročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa skončenia nezrovnalosti, uplynula 13. mája 2005 v čase prijímania napadnutého rozhodnutia, keďže k uvedenej tajnej dohode malo dôjsť pred prijatím rozhodnutia o udelení, t. j. pred 4. augustom 1992. V tejto súvislosti spoločnosť IPK spochybňuje existenciu nepretržitého alebo opakujúceho sa porušovania, ktoré podľa Komisie predstavuje porušenie údajnej povinnosti poskytovať informácie a konať lojálne, ktoré prislúchajú príjemcovi pomoci Spoločenstva. Prijatie takého tvrdenia by malo za následok, že premlčacia lehota podľa článku 3 nariadenia č. 2988/95 by vôbec nezačala plynúť, keďže uvedená povinnosť poskytovať informácie a konať lojálne by sa uplatnila na každú nezrovnalosť. Na záver spoločnosť IPK tvrdí, že Komisia založila svoju výhradu, ktorá vychádzala z tajnej dohody, na skutočnostiach, o ktorých vedela od roku 1996, takže na to, aby ju v rámci nového rozhodnutia týkajúceho sa zrušenia rozhodnutia o udelení uplatnila, mala k dispozícii dlhé obdobie. Keďže Komisia tak nekonala, spoločnosť IPK mala viac ako jedenásť rokov po úspešnej realizácii projektu Ecodata právo na obnovu právnej istoty.

101 Navyše v tomto prípade nedošlo k prerušeniu premlčacej lehoty. Spoločnosť IPK totiž uvádza, že rozhodnutie o zamietnutí z 3. augusta 1994, okrem toho, že nevychádzalo

z výhrady založenej na tajnej dohode, sa na jednej strane netýkalo tej istej veci ako napadnuté rozhodnutie, pretože sa obmedzilo na odmietnutie vyplatenia druhej časti finančnej pomoci, a na druhej strane nepredstavovalo akt týkajúci sa vyšetrovania alebo právneho konania v súvislosti s nezrovnalosťou podľa článku 3 ods. 1 tretieho pododseku nariadenia č. 2988/95, o ktorom bola spoločnosť IPK informovaná. Okrem toho podľa spoločnosti IPK výhrada založená na tajnej dohode, na ktorú v rámci konania vo veci T-331/94 poukázala Komisia po prvýkrát vo fáze pripomienok po tom, ako Súdny dvor vrátil vec Súdu prvého stupňa, bola podaná oneskorene, netýkala sa predmetu sporu, a teda bola neprípustná (rozsudok IPK-München/Komisia, už citovaný v bode 23 vyššie, bod 90). Z tohto dôvodu nebola premlčacia lehota prerušená ani v rámci konania vo veci T-331/94.

102 Podľa spoločnosti IPK aj za predpokladu, že bola prerušená premlčacia lehota, keďže Komisia nestanovila sankciu alebo nezastavila správne konanie, maximálna osemročná lehota stanovená v článku 3 ods. 1 štvrtom pododseku nariadenia č. 2988/95 uplynula v čase prijímania napadnutého rozhodnutia.

103 Spoločnosť IPK sa subsidiárne domnieva, že v prípade, ak by sa nariadenie č. 2988/95 – napriek jeho povahe *lex specialis* – nemalo uplatniť z dôvodu uplatnenia všeobecných zásad, neboli by v tomto prípade splnené kogentné podmienky spätného zrušenia protiprávneho správneho aktu.

104 Pokiaľ ide o odkaz Komisie na článok 119 ods. 2 a článok 72 ods. 2 finančného nariadenia, spoločnosť IPK uvádza, že otázka, či predmetná finančná pomoc predstavuje grant v zmysle hlavy VI finančného nariadenia, môže zostať otvorená. Článok 119 ods. 2 toho istého nariadenia sám osebe nepredstavuje dostatočný právny základ na zrušenie rozhodnutia o udelení, keďže jeho znenie stanovuje na tieto účely prijatie pravidiel na vykonávanie. Ani v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, ani vo vyjadreniach Komisie k žalobe neboli uvedené pravidlá na vykonávanie, ktoré by mohli byť základom na zrušenie rozhodnutia o udelení. V každom prípade článok 72 finančného nariadenia také pravidlo na vykonávanie nepredstavoval. Navyše sa napadnuté

rozhodnutie netýkalo zastavenia, zníženia alebo zrušenia grantu podľa článku 119 ods. 2 finančného nariadenia, keďže také opatrenie vyžadovalo prijatie iného príkazu na vymáhanie. Napokon ani právny nástroj *fraus omnia corrumpit* nie je právnym základom na zrušenie rozhodnutia o udelení, keďže neexistuje ustanovenie sekundárneho práva, ktoré by ho spresňovalo.

105 Komisia sa domnieva, že vzhľadom na to, že spoločnosť IPK dostala predmetnú finančnú pomoc priamo zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev, jej vymáhanie sa riadi hlavou VI finančného nariadenia (granty). Hoci táto hlava neobsahuje výslovné pravidlá vzťahujúce sa na prípad grantu udeleného na základe tajnej dohody, článok 119 ods. 2 finančného nariadenia by sa mal vzhľadom na zásadu *fraus omnia corrumpit* a skutočnosť, že podvodné vymáhanie grantu predstavuje základný zákaz, vykladať extenzívne a mal by sa považovať za právny základ napadnutého rozhodnutia. Technické uskutočnenie vymáhania je upravené článkom 72 ods. 2 finančného nariadenia.

106 V tejto súvislosti nebolo stanovené nijaké premlčanie a ustanovenia nariadenia č. 2988/95 v oblasti premlčania sa analogicky neuplatnia. V odpovedi na otázky Všeobecného súdu však Komisia tak písomne, ako aj na pojednávaní priznala, že za predpokladu, že sa uplatní pravidlo týkajúce sa premlčania stanovené v článku 3 ods. 1 toho istého nariadenia – čo nie je tento prípad, pretože toto nariadenie nie je právnym základom napadnutého rozhodnutia –, jeho spätné uplatnenie v tomto prípade by malo byť prípustné vzhľadom na príslušnú judikatúru, čo bolo zaznamenané do zápisnice z pojednávania. Komisia okrem toho na pojednávaní spresnila, že v každom prípade, tak ako bolo uvedené v judikatúre, povinnosť spoločnosti IPK vrátiť finančnú pomoc je jednoduchým dôsledkom skutočnosti, že finančnú výhodu získala podvodom, bez toho, aby právnym základom žiadosti o vrátenie muselo byť primárne alebo

sekundárne právo, tak ako to je v prípade žiadosti stanovenej v článku 4 nariadenia č. 2988/95.

107 Komisia subsidiárne tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je takisto odôvodnené vzhľadom na nariadenie č. 2988/95, ktorého podmienky boli v tomto prípade splnené, a to najmä podľa jeho článku 1 ods. 2, článku 4 ods. 1 a článku 7, ako aj článkov 2 a 3 protokolu k Dohovoru o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev, ktoré upravujú aktívnu a pasívnu korupciu. Georges Tzoanos totiž tým, že spoločnosti IPK priznal spornú finančnú pomoc bez výslovnej výzvy na predkladanie návrhov, v jej prípade uplatnil preferenčné zaobchádzanie za protiplnenie v podobe účasti spoločnosti 01-Pliroforiki na projekte Ecodata riadenom spoločnosťou IPK. Okolnosť, na ktorú poukazuje spoločnosť IPK, že sa sama priamo nedopustila podvodu, bola v tejto súvislosti irelevantná, pretože podľa článku 7 nariadenia č. 2988/95 možno správne opatrenia uplatniť voči subjektom, ktoré sa dopustili nezrovnalosti. V tomto prípade existovalo viacero dôkazov, ktoré by mohli preukázať, že konania spoločnosti IPK predstavujú aktívnu korupciu, keďže táto spoločnosť na účely získania spornej finančnej pomoci súhlasila s vytvorením tímu pre projekt Ecodata podľa požiadaviek G. Tzoanosa a v jeho osobnom záujme. Rovnako zmocnila spoločnosť Lex Group krátko pred prijatím rozhodnutia o udelení, čo mohlo G. Tzoanosovi tiež priniesť prospech.

108 Spoločnosť IPK si v súlade s vlastnými dôkazmi v rámci prvého sporného konania, keď G. Tzoanos otvorene vyžadoval, aby spoločnosť 01-Pliroforiki získala veľkú časť spornej finančnej pomoci, musela uvedomiť skutočnosť, že uvedenú pomoc získala len na základe svojho súhlasu realizovať projekt Ecodata so spoločnosťou 01-Pliroforiki. Až neskôr od momentu, keď sa samotná spoločnosť IPK snažila realizovať tento projekt, sa úmyselne podieľala na tejto nezrovnalosti. Komisia spresňuje, že spoločnosť IPK už niekoľko rokov vedela o korupčnej povahe G. Tzoanosa a o nezákonnosti poskytnutia spornej finančnej pomoci vedela od samého začiatku. Neskoršie

odmietnutie rešpektovať tajnú dohodu uzatvorenú s G. Tzoanosom nemôže zakryť nezákonnosť rozhodnutia o udelení.

109 Okrem toho podľa Komisie mohlo rozhodnutie o udelení, ktoré bolo výsledkom tejto tajnej dohody, poškodiť finančné záujmy Spoločenstiev. Bez tejto tajnej dohody by bola finančná pomoc poskytnutá v súlade s transparentnosťou a mohla by viesť k lepšiemu využitiu sporných finančných prostriedkov. Komisia pripomína, že podľa tvrdení spoločnosti IPK spoločnosť 01-Pliroforiki nemala osobitné skúsenosti v odvetví cestovného ruchu ani v oblasti environmentálnej databázy, a ak by nebola začlenená do tímu projektu Ecodata, nezískala by spornú finančnú pomoc. Naopak návrh spoločnosti IPK bez účasti spoločnosti 01-Pliroforiki by G. Tzoanos neakceptoval. Napokon neúspech projektu Ecodata potvrdil neúčinnosť poskytnutia spornej finančnej pomoci.

110 Podľa Komisie premlčacia lehota stanovená v článku 3 nariadenia č. 2988/95 nepredstavovala prekážku pre prijatie napadnutého rozhodnutia. Za predpokladu uplatniteľnosti uvedeného nariadenia toto rozhodnutie smerovalo k odňatiu neprávom získanej výhody v zmysle článku 4 nariadenia č. 2988/95 a nie k uloženiu správnej sankcie. Podľa článku 3 ods. 1 štvrtého pododseku a článku 3 ods. 2 uvedeného nariadenia a bez ohľadu na neurčitú judikatúru, ktorá by mohla uvádzať opak, sa však premlčanie uplatní len v prípade správnych sankcií.

111 Navyše premlčacia lehota nezačala plynúť, keďže spoločnosť IPK tým, že naďalej popierala tajnú dohodu uzatvorenú s G. Tzoanosom, pokračovala v porušovaní svojej povinnosti poskytovať informácie a konať lojálne voči Komisii, ktorá vyplývala z udelenia spornej finančnej pomoci, takže nezrovnalosť, ktorej sa dopustila, pokračovala podľa článku 3 ods. 2 druhého pododseku nariadenia č. 2988/95 ďalej.

112 Komisia tvrdí, že k prerušeniu premlčacej lehoty došlo v každom prípade na základe rozhodnutia o zamietnutí z 3. augusta 1994, ktoré bolo prijaté pred uplynutím uvedenej lehoty, až do 29. apríla 2004, t. j. dátumu vyhlásenia rozsudku Súdneho dvora, ktorým sa skončilo prvé sporné konanie. Pokiaľ ide o maximálnu osemročnú premlčaciu lehotu stanovenú v článku 3 ods. 1 štvrtom pododseku nariadenia č. 2988/95, Komisia odmieta tvrdenie spoločnosti IPK a spresňuje, že pojem „sankcia" zahŕňa takisto „akt", na ktorý sa vzťahuje článok 4 toho istého nariadenia, takže akákoľvek sankcia alebo opatrenie v zmysle uvedeného článku je spôsobilé prerušiť túto premlčaciu lehotu. Z tohto dôvodu rozhodnutie o zamietnutí z 3. augusta 1994 tiež prerušilo, ba dokonca zastavilo plynutie premlčacej lehoty. Komisia dodáva, že spätný účinok článku 3 ods. 1 nariadenia č. 2988/95 si vyžadoval taký koherentný prístup, hoci základom rozhodnutia o zamietnutí z 3. augusta 1994 nebol článok 4 uvedeného nariadenia. Opačný prístup by bol „absurdný", keďže by počas prebiehajúceho sporného konania vedeného proti takému rozhodnutiu stanovoval Komisii povinnosť „preventívne" prijať nové rozhodnutie s jediným cieľom, a to prerušiť premlčaciu lehotu. Napokon rôzne akty s odkladným účinkom uvedené v článku 3 ods. 1 treťom pododseku nariadenia č. 2988/95 neboli z dôvodu prijatia rozhodnutia z 3. augusta 1994 rozhodujúce.

113 Komisia uvádza, že rozhodnutie o zamietnutí z 3. augusta 1994 a napadnuté rozhodnutie odkazujú na nezrovnalosti týkajúce sa jedinej a tej istej finančnej pomoci. Navyše tieto nezrovnalosti spolu úzko súviseli, pretože zlá realizácia projektu Ecodata vo významnej miere súvisela s tajnou dohodou. Pripomína, že túto otázku včas predložila v rámci prvého sporného konania. Komisii nič nebránilo, aby napadnuté rozhodnutie založila na dôvodoch, ktoré boli pri tejto príležitosti uvedené.

114 V odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu Komisia uvádza, že neprijala žiadne opatrenie na účely prerušenia správneho konania v zmysle článku 6 ods. 1 nariadenia č. 2988/95, keďže také prerušenie bolo v každom prípade stanovené len v prípade uloženia peňažnej pokuty, čo nebol tento prípad.

Posúdenie Všeobecným súdom

— Pôsobnosť *ratione materiae* nariadenia č. 2988/95

115 Je potrebné pripomenúť, že podľa spoločnosti IPK bolo nariadenie č. 2988/95 v tomto prípade uplatniteľné. Napadnuté rozhodnutie bolo v rozpore na jednej strane s článkom 4 uvedeného nariadenia z dôvodu neexistencie nezrovnalosti, za ktorú by bola zodpovedná spoločnosť IPK, a na druhej strane s článkom 3 ods. 1 tohto nariadenia z dôvodu premlčania právneho konania v súvislosti s touto údajnou nezrovnalosťou. Naopak Komisia najmä spochybňuje, že tento prípad by mal byť posúdený podľa ustanovení nariadenia č. 2988/95, keďže právny základ napadnutého rozhodnutia bol najmä článok 119 ods. 2 finančného nariadenia v spojení so zásadou *fraus omnia corrumpit* a nie článok 4 nariadenia č. 2988/95. Z tohto dôvodu sa článok 3 ods. 1 nariadenia č. 2988/95 týkajúci sa premlčania takisto neuplatní.

116 Pokiaľ ide o otázku, či tento prípad patrí do pôsobnosti nariadenia č. 2988/95 a najmä či článok 4 uvedeného nariadenia je príslušným právnym základom pre napadnuté rozhodnutie, je potrebné najskôr pripomenúť, že v tomto rozhodnutí, ktorého účelom je zrušiť rozhodnutie o udelení, sa neuvádza žiadne ustanovenie primárneho alebo sekundárneho práva, ktoré by mohlo predstavovať právny základ.

117 Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že povinnosť vrátiť výhodu neoprávnene získanú v dôsledku protiprávneho konania neporušuje zásadu zákonnosti. Táto povinnosť

totiž nie je sankciou, ale len dôsledkom zistenia, že podmienky požadované na získanie výhody vyplývajúcej z právnej úpravy Spoločenstva boli vytvorené umelo, pričom sa tým poskytnutá výhoda stala neoprávnenou, a teda povinnosť vrátiť ju je odôvodnená (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. decembra 2000, Emsland-Stärke, C-110/99, Zb. s. I-11569, bod 56, a zo 4. júna 2009, Pometon, C-158/08, Zb. s. I-4695, bod 28). Na rozdiel od správnych sankcií, ktoré vyžadujú osobitný právny základ nad rámec všeobecnej právnej úpravy stanovenej v nariadení č. 2988/95 [pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 13. marca 2008, Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening, C-383/06 až C-385/06, Zb. s. I-1561, bod 39; návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci SGS Belgium a i., C-367/09, (rozsudok z 28. októbra 2010, Zb. s. I-10761), body 33 až 49], ustanovenia článku 4 ods. 1 až 3 v spojení s článkom 1 ods. 1 a 2 toho istého nariadenia je potrebné považovať za príslušný, ako aj dostatočný právny základ pre akékoľvek opatrenie smerujúce k vráteniu neprávom získanej výhody v dôsledku nezrovnalosti, a teda na zrušenie rozhodnutia, prostredníctvom ktorého bola táto výhoda poskytnutá.

118 Podľa článku 4 ods. 1 nariadenia č. 2988/95 sa totiž pri akejkoľvek nezrovnalosti neprávom získaná výhoda odníme povinnosťou zaplatiť alebo vrátiť dlžné alebo neprávom získané sumy. Rovnako v súlade s článkom 4 ods. 3 tohto nariadenia úkony, o ktorých sa zistí, že boli úmyselne vykonané na získanie výhody v protiklade s cieľmi práva Spoločenstva platného v danom prípade tým, že sa umelo vytvorili podmienky potrebné na získanie výhody, majú za následok neposkytnutie výhody alebo jej zrušenie. Okrem toho z článku 1 ods. 1 v spojení s článkom 4 ods. 4 uvedeného nariadenia vyplýva, že opatrenia smerujúce k odňatiu neoprávnene získanej výhody v dôsledku nezrovnalosti sa nepovažujú za tresty. Napokon ustálená judikatúra priznala, že v každom prípade, aj pri neexistencii osobitného ustanovenia na tieto účely, zo všeobecných zásad práva Spoločenstva, teda zo všeobecných zásad, ktoré najmä článok 4 ods. 1 nariadenia č. 2988/95 vykonáva na úrovni sekundárneho práva, vyplýva, že správny orgán má právomoc so spätným účinkom zrušiť zvýhodňujúci správny akt, ktorý bol prijatý nezákonne (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. novembra 2002, Lagardère a Canal+/Komisia, T-251/00, Zb. s. II-4825, body 138 až 140 a tam citovanú judikatúru).

119 Za týchto podmienok je potrebné odmietnuť tvrdenie Komisie, podľa ktorej napadnuté rozhodnutie, ktorého konkrétnym cieľom je zrušiť rozhodnutie o udelení z dôvodu, že spoločnosť IPK získala spornú finančnú pomoc protiprávne v dôsledku tajnej dohody s príslušným úradníkom Georgesom Tzoanosom, nepatrí do pôsobnosti nariadenia č. 2988/95. Keďže príslušné ustanovenia uvedeného nariadenia predstavujú osobitný právny základ napadnutého rozhodnutia, nie je potrebné posudzovať, či sa toto rozhodnutie implicitne zakladá na článku 119 ods. 2 finančného nariadenia, na zásade *fraus omnia corrumpit* alebo inom pravidle práva Spoločenstva.

120 Je preto potrebné preskúmať, či Komisia mala právo rozhodnúť o existencii nezrovnalosti pripísanej spoločnosti IPK.

— Pojem nezrovnalosť v zmysle článku 4 ods. 1 až 3 v spojení s článkom 1 ods. 1 a 2 nariadenia č. 2988/95

121 Podľa článku 1 ods. 2 nariadenia č. 2988/95 je nezrovnalosť akékoľvek porušenie ustanovenia práva Spoločenstva vyplývajúce z konania alebo opomenutia hospodárskeho subjektu, dôsledkom čoho je alebo by bolo poškodenie všeobecného rozpočtu Spoločenstiev.

122 Ako vyplýva z článku 109 ods. 1 finančného nariadenia, udeľovanie grantov podlieha najmä zásadám transparentnosti a rovnosti zaobchádzania, čo vo vzťahu k obmedzenému rozpočtu určenému na financovanie takých grantov predstavuje predpoklad, že s potenciálnymi žiadateľmi o finančnú pomoc sa zaobchádza rovnako, pokiaľ ide jednak o oznámenie príslušných kritérií výberu predkladaných projektov vo výzve na predkladanie návrhov a jednak o porovnávanie uvedených projektov, ktorého výsledkom je ich výber a udelenie grantu. Toto ustanovenie je teda vyjadrením všeobecnej zásady rovnosti zaobchádzania (rozsudky Súdneho dvora z 19. októbra 1977, Ruckdeschel a i., 117/76 a 16/77, Zb. s. 1753, bod 7, a z 13. decembra 1984, Sermide,

106/83, Zb. s. 4209, bod 28), na ktorej osobitný význam sa poukázalo v príbuznej oblasti verejného obstarávania (rozsudky Súdneho dvora z 27. novembra 2001, Lombardini a Mantovani, C-285/99 a C-286/99, Zb. s. I-9233, bod 37, a z 19. júna 2003, GAT, C-315/01, Zb. s. I-6351, bod 73), a to najmä pokiaľ ide o povinnosť obstarávateľa rešpektovať rovnosť šancí všetkých uchádzačov (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. marca 2005, AFCon Management Consultants a i./Komisia, T-160/03, Zb. s. II-981, bod 75 a tam citovanú judikatúru).

123 Vzhľadom na základnú povahu zásad transparentnosti a rovnosti zaobchádzania sa Všeobecný súd domnieva, že na postup udeľovania grantov z rozpočtu Spoločenstva sa tieto zásady uplatnia *mutatis mutandis* (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. marca 2003, José Martí Peix/Komisia, T-125/01, Zb. s. II-865, bod 113) bez ohľadu na skutočnosť, že vo finančnom nariadení z 21. decembra 1977 uplatniteľnom na všeobecný rozpočet Európskych spoločenstiev (Ú. v. ES L 356, s. 1), uplatniteľnom na skutočnosti v čase prijatia rozhodnutia o udelení, sa uvedené zásady ešte výslovne neuvádzajú.

124 V oblasti rozpočtu, pokiaľ ide o povinnosť transparentnosti, ktorá je priamym dôsledkom zásady rovnosti zaobchádzania, je v zásade jej cieľom zaručiť neexistenciu rizika uprednostňovania a svojvôle zo strany orgánu s rozpočtovou právomocou. Vyžaduje, aby všetky podmienky a pravidlá postupu udeľovania boli vyjadrené jasne, presne a jednoznačne vo výzve na predkladanie návrhov. Všetky príslušné informácie dôležité pre riadne pochopenie výzvy na predkladanie návrhov musia byť teda čo najskôr poskytnuté všetkým subjektom, ktoré majú prípadný záujem zúčastniť sa na postupe udeľovania grantov, aby sa na jednej strane umožnilo všetkým primerane oboznámeným a obvykle obozretným žiadateľom pochopiť ich presný dosah a vykladať ich rovnakým spôsobom a aby bol na druhej strane orgán s rozpočtovou právomocou schopný skutočne overiť, či navrhované projekty zodpovedajú kritériám výberu a udeľovania, ktoré boli najskôr oznámené (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok

Súdu prvého stupňa z 12. marca 2008, Evropaïki Dynamiki/Komisia, T-345/03, Zb. s. II-341, body 142 až 145).

125 Preto akékoľvek narušenie rovnosti príležitostí a zásady transparentnosti predstavuje vadu v postupe udeľovania (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok Evropaïki Dynamiki/Komisia, už citovaný v bode 124 vyššie, bod 147).

126 Získanie takej finančnej pomoci z rozpočtu Spoločenstiev, akou je sporná finančná pomoc, v dôsledku tajnej dohody, ktorá je zjavne v rozpore s kogentnými ustanoveniami upravujúcimi poskytnutie takej pomoci, uzatvorenej medzi žiadateľom o finančnú pomoc a úradníkom povereným prípravou výzvy na predkladanie návrhov, ako aj posúdením a výberom projektu určeného na financovanie, predstavuje nezrovnalosť v zmysle článku 4 ods. 1 nariadenia č. 2988/95 bez toho, aby bolo potrebné posúdiť, či toto konanie tiež spĺňa kritériá aktívnej alebo pasívnej korupcie alebo je porušením iného trestnoprávneho pravidla. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že Komisia spoločnosti IPK vytýka, že protiprávne, a to prostredníctvom tajnej dohody s G. Tzoanosom, úradníkom povereným správou rozpočtovej položky určenej na financovanie projektov v oblasti cestovného ruchu a životného prostredia, získala dôverné informácie o spôsobe postupu, ktorý bolo potrebné dodržať na účely garancie získania spornej finančnej pomoci.

127 Je preto potrebné preskúmať, či dôkazy, ktoré predložila Komisia, môžu preukázať vytýkanú nezrovnalosť.

— Dôkaz o nezrovnalosti

128 V tomto prípade Komisia, ktorá nesie dôkazné bremeno, predložila tak v napadnutom rozhodnutí, ako aj vo svojich písomnostiach v rámci tohto konania súbor dôkazov, ktorých vierohodnosť samu osebe spoločnosť IPK nespochybnila, s cieľom preukázať, že táto spoločnosť sa aktívne podieľala na tajnej dohode s G. Tzoanosom, ktorej účelom bolo protiprávne získať spornú finančnú pomoc.

129 Po prvé je nesporné, že v konečnom všeobecnom rozpočte na rok 1992, ktorý má celkovo 1 575 strán, sa v jedinej vete posledného odseku na strane 659 uvádza, že „suma minimálne 530 000 ecu [sa využije] na podporu zavedenia informačnej siete pre projekty ekoturizmu v Európe“. Výzva na predkladanie návrhov na účely podpory projektov v oblasti cestovného ruchu a životného prostredia sa však konkrétne netýkala zavedenia informačnej siete pre projekty ekoturizmu v Európe, ale bolo v nej len všeobecne uvedené, že „Komisia zamýšľa[la] vyčleniť na tento program 2 milióny ecu“ a že „sa vyberie približne 25 projektov spomedzi predložených návrhov“, ktoré spĺňajú podmienky pre finančnú pomoc Spoločenstva do výšky 60 % nákladov. Okrem toho kritériá výberu uvedené v bode D výzvy na predkladanie návrhov, ktoré konkretizovali ciele projektov, ktoré budú uprednostnené, neobsahovali odkaz na zavedenie takej informačnej siete ani na databázu, aká bola navrhnutá v rámci projektu Ecodata. Georges Tzoanos ako úradník poverený prípravou výzvy na predkladanie návrhov bol zjavne schopný vytvoriť túto spojitosť s konečným všeobecným rozpočtom na rok 1992.

130 Všeobecný súd na základe toho dospel k záveru, že tvrdenie, podľa ktorého základom návrhu projektu Ecodata boli dôverné informácie, ktoré vopred a protiprávne poskytol G. Tzoanos, alebo dokonca návrh, ktorý on sám pripravil a následne predložil buď spoločnosti 01-Pliroforiki, alebo priamo spoločnosti IPK, je dostatočne prijateľné a podporené dôkazmi. Ako uvádza Komisia, jedine toto tvrdenie totiž môže

vysvetľovať, že spoločnosť IPK bola jediným subjektom, ktorý predložil žiadosť o finančnú pomoc na účely vytvorenia databázy pre projekty ekoturizmu. Predovšetkým ani spoločnosť Studienkreis, ktorá bola v oblasti skúseným subjektom, nepodala žiadosť, hoci už s Komisiou spolupracovala na podobnom projekte, a teda mala záujem na podaní žiadosti. Je preto veľmi pravdepodobné, že G. Tzoanos úmyselne vypracoval výzvu na predkladanie návrhov takým spôsobom, že v ňom nebola výslovne uvedená spojitosť medzi poslednou vetou nachádzajúcou sa na strane 659 konečného všeobecného rozpočtu na rok 1992, aby tak spoločnostiam IPK a 01-Pliroforiki na základe dôverných informácií umožnil byť jedinými subjektmi, ktoré taký projekt navrhli.

131 Po druhé spoločnosť IPK priznala, že sa skontaktovala so spoločnosťou 01-Pliroforiki vo veci projektu databázy pre projekty ekoturizmu a prostredníctvom listu z 22. apríla 1992 Komisii zaslala na svojom hlavičkovom papieri žiadosť o finančnú pomoc pre projekt Ecodata, ktorého obsah v podstate zodpovedal predbežnému návrhu projektu, ktorý bol vypracovaný a ktorý jej bol zaslaný 20. apríla, t. j. iba dva dni pred podaním uvedenej žiadosti, spoločnosťou 01-Pliroforiki. Spoločnosť IPK prevzala v identickom znení opis uvedeného projektu v tomto predbežnom návrhu, ako aj celkovú navrhovanú sumu finančnej pomoci, ktorá predstavovala 600 000 ecu, t. j. 60 % celkových nákladov vo výške jeden milión ecu. Doplnila len dodatočné plnenie s názvom „súhrn informácií" v sume 250 000 ecu, aby zmenila rozdelenie nákladov na rôzne navrhované plnenia. Táto skutočnosť jasne odporuje tvrdeniu spoločnosti IPK, podľa ktorého vo veľkej miere sama vypracovala obsah návrhu projektu Ecodata (pozri bod 53 vyššie).

132 Po tretie z listu predloženého Komisiou – ktorý prevzal dátumy stretnutí uvedených najmä v agende pána Tzoanosa, ktorú zabavila belgická polícia – vyplýva, že sa páni Freitag a Franck stretli s pánom Tzoanosom opakovane v období od 18. marca 1992 do 25. novembra 1992 a prinajmenšom trikrát pred dňom podania žiadosti o finančnú pomoc pre projekt Ecodata, t. j. 22. aprílom 1992, a to konkrétne 18. marca 1992

(stretnutie pána Freitaga a pána Tzoanosa), 3. apríla (stretnutie pána Francka a pána Tzoanosa) a 6. apríla 1992 (stretnutie pána Freitaga a pána Tzoanosa). Spoločnosť IPK túto skutočnosť ako takú nespochybnila a tvrdila len na jednej strane, že predmetom týchto stretnutí nebol projekt Ecodata, a na druhej strane, že v tejto fáze nepoznala spoločnosť 01-Pliroforiki a nebol jej známy ani vzťah medzi touto spoločnosťou a G. Tzoanosom. Na rozdiel od tejto preukázanej skutočnosti však R. D. Freitag vo faxovej správe z 31. marca 1993 adresovanej H. von Moltkemu tvrdil v mene spoločnosti IPK, že nemal počas prípravy žiadosti o finančnú pomoc pre projekt Ecodata vôbec styk s G. Tzoanosom.

133 V tejto faxovej správe Rolf D. Freitag vysvetlil, že spoločnosť IPK bola viac ako 20 rokov aktívna v odvetví ekoturizmu, čo ju viedlo k tomu, že predložila projekt Ecodata. V rámci prípravy uvedeného projektu spoločnosť IPK hľadala a našla partnerov osobitne spôsobilých na spoluprácu s ňou pri realizácii tohto projektu, vrátane spoločnosti 01-Pliroforiki. Na základe toho spoločnosť IPK vypracovala návrh realizácie projektu Ecodata. Je však potrebné uviesť, že toto posledné tvrdenie odporuje skutočnostiam uvedeným v bode 131 vyššie, ktoré preukazujú, že po tom, ako sa so spoločnosťou IPK skontaktovala spoločnosť 01-Pliroforiki, uzatvorili spolu dohodu o rozdelení úloh v rámci prezentácie projektu Ecodata a že IPK v podstate prevzala do návrhu o finančnú pomoc so svojou hlavičkou predbežný návrh projektu predložený spoločnosťou 01-Pliroforiki 20. apríla 1992.

134 Z toho vyplýva, že Komisia dostatočne právne preukázala, že spoločnosť IPK v nadväznosti na rozhodnutie o udelení prostredníctvom klamlivých vyhlásení aktívne zakrývala nadriadenému G. Tzoanosa skutočné okolnosti, na základe ktorých bola podaná žiadosť o finančnú pomoc pre projekt Ecodata.

135 Po štvrté zo žiadosti spoločnosti IPK o finančnú pomoc vyplýva, že pán Franck bol jedným z odborníkov, ktorých spoločnosť IPK určila na účely realizácie projektu

Ecodata. Navyše Komisia predložila dokument s hlavičkou spoločnosti ETIC, v ktorom je oznámená „prítomnosť ETIC Headquarters v Bruseli od mája 1992“ a na ktorom sú uvedené mená pánov Francka a Freitaga jednak v časti vyhradenej na ich podpisy a takisto v spodnej časti stránky, pričom sú uvedené ich príslušné funkcie, a to funkcia konateľa v prípade pána Francka a funkcia generálneho riaditeľa tej istej spoločnosti v prípade pána Freitaga. Okrem toho z listu pána Freitaga z 8. septembra 1993 adresovaného pánovi Franckovi vyplýva, že pána Francka žiadal, aby skončil akúkoľvek obchodnú činnosť v mene spoločností „ETIC, European Travel Intelligence Center, European Travel Monitor a IPK“ a aby vyjadril svoj písomný súhlas s okamžitou likvidáciou spoločnosti „ETIC – Headquarter S.A. Luxembourg“. Napokon v brožúre s názvom „European Travel Monitor No. 1/1992 – Update“ vydanej spoločnosťou ETIC sa na strane 13 v rubrike „News from ETIC“ nachádza odkaz na nového člena ETIC v Aténach. Spoločnosť ETIC totiž označila spoločnosť Lex Group ako zástupcu v Grécku od júna 1992 a pani Sapountzaki bola kontaktnou osobou zodpovednou za všetkých klientov. Je však nepochybné, že na jednej strane bola pani Sapountzaki snúbenicou a neskôr sa stala manželkou pána Tzoanosa a na druhej strane spoločnosť Lex Group založil G. Tzoanos, ktorý v tom období vlastnil 10 %-ný podiel (rozsudok Tzoanos/Komisia, už citovaný v bode 72 vyššie, bod 65). V tejto súvislosti spoločnosť IPK tvrdila len to, že nevedela o vzťahoch medzi pani Sapountzakiovou a pánom Tzoanosom a medzi pánom Tzoanosom a spoločnosťou Lex Group.

136 Na základe úvah uvedených v bodoch 132 a 135 vyššie Všeobecný súd dospel k záveru, na rozdiel od toho, čo tvrdí spoločnosť IPK, že počas obdobia od apríla 1992 do septembra 1993 pán Franck udržiaval úzke zmluvné a odborné vzťahy s pánom Freitagom tak v rámci spoločností „ETIC Headquarters Bruxelles“ a „ETIC – Headquarter S.A. Luxembourg“, ako aj v rámci funkcií pána Freitaga ako riaditeľa a vlastníka spoločnosti IPK, v mene a na účet ktorej pán Franck nadväzoval kontakty s Komisiou, a to aj v súvislosti s podaním žiadosti o finančnú pomoc pre projekt Ecodata. Toto konštatovanie je navyše podporené svedectvom pána Tzoanosa z 26. februára 1996 pred belgickou políciou, v ktorom potvrdil účasť pána Francka na stretnutí týkajúcom sa projektu Ecodata, ktoré sa uskutočnilo v novembri 1992, ako aj listom, na ktorom sú uvedené stretnutia medzi pánom Franckom a pánom Tzoanosom v období medzi

3. aprílom a 9. novembrom 1992, ktoré sa konali buď počas obednej prestávky, alebo v čase mimo pracovnej doby.

137 Za týchto okolností je potrebné odmietnuť tvrdenie spoločnosti IPK, podľa ktorého pán Franck nikdy nebol spolupracovníkom alebo predstaviteľom spoločnosti IPK a konal vo vzťahu k pánovi Tzoanosovi bez toho, aby ho táto spoločnosť splnomocnila.

138 Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti je potrebné odmietnuť takisto nepodložené tvrdenie spoločnosti IPK, podľa ktorého predmetom stretnutí medzi pánom Freitagom a/alebo pánom Franckom a pánom Tzoanosom počas obdobia medzi dňom uverejnenia výzvy na predkladanie návrhov, t. j. 26. februárom 1992, a dňom podania žiadosti spoločnosti IPK o finančnú pomoc pre projekt Ecodata, t. j. 22. aprílom 1992, nebol prebiehajúci postup týkajúci sa výzvy na predkladanie návrhov, keďže tento postup bol v tejto fáze pre obe strany predmetom veľkého záujmu a naliehavosti. Toto tvrdenie je tým menej presvedčivé, že spoločnosť IPK paralelne s týmito stretnutiami alebo v nadväznosti na ne nadviazala styky so spoločnosťou 01-Pliroforiki – ktorej vtedajšie vzťahy s G. Tzoanosom v rámci iného projektu sú nepochybné (rozsudok Tzoanos/Komisia, už citovaný v bode 72 vyššie, body 213 a 252 až 254), hoci spoločnosť IPK tvrdí, že v tomto období o týchto vzťahoch nevedela – a že tieto kontakty viedli k spoločnej príprave a podaniu žiadosti o finančnú pomoc pre projekt Ecodata spoločnosťou IPK, a napokon na základe návrhu G. Tzoanosa k poskytnutiu pomoci pre uvedený projekt. Spoločnosť IPK takisto nespochybnila tvrdenie Komisie, podľa ktorého samotná spoločnosť 01-Pliroforiki v tom období nespĺňala podmienky na získanie spornej finančnej pomoci, čo bolo dôvodom, že ako žiadateľ a hlavný správca projektu Ecodata bola vybratá spoločnosť IPK.

139 Spoločnosť IPK najmä spochybňuje vierohodnosť svedectva pána Francka pred pánom von Moltkem (generálny riaditeľ GR XXIII) a pánom Brumterom (asistent generálneho riaditeľa) z 19. januára 1996, tak ako je zhrnuté v „Spisovej správe“ s hlavičkou GR XXIII, ktorej pravosť potvrdila Komisia v sprievodnej poznámke z 25. januára 1996 podpísanej H. von Moltkem. Podľa spoločnosti IPK bol totiž pán Franck

donútený prijať nepravdivé vyhlásenia v neprospech spoločnosti IPK s cieľom poškodiť pána Freitaga. Vzhľadom na skutočnosti uvedené v bodoch 132 a 135 vyššie však pán Franck vo svojom svedectve vierohodne potvrdil svoje úzke zmluvné a odborné vzťahy s pánom Freitagom počas rokov 1992 a 1993, najmä prostredníctvom spoločnosti „ETIC Headquarters Bruxelles", a to až dovtedy, keď sa tento vzťah v septembri 1993 skončil z iniciatívy pána Freitaga.

140 Spoločnosť IPK odmieta najmä tieto tvrdenia pána Francka, ktoré predstavujú podstatný základ deviateho odseku písm. e) napadnutého rozhodnutia:

„Celé znenie žiadostí o [finančnú pomoc] obsahujúce opis projektu [Ecodata] a rozdelenie úloh medzi subdodávateľov zaslal pán Tzoanos pánovi Freitagovi, ktorého už nejaký čas poznal. Úloha pána Freitaga spočívala len v prepise tohto textu na hlavičkový papier a jeho následnom zaslaní Komisii. V tom období sa nepredpokladala žiadna účasť pána Freitaga na realizácii projektu. [Naopak] 10 % z objemu projektu (530 000 ecu) bolo stanovených ako protiplnenie za samotné predloženie spisu G. Tzoanosovi. Zvyšných 90 % (477 000 ecu) bolo rozdelených medzi rôznych subdodávateľov, medzi ktorými sa nachádzala najmä spoločnosť 01-Pliroforiki."

141 Všeobecný súd sa domnieva, že samotné konštatovanie, podľa ktorého to bol v podstate Georges Tzoanos a nie spoločnosť 01-Pliroforiki (pozri bod 131 vyššie), ktorý predložil Rolfovi D. Freitagovi a/alebo spoločnosti IPK predbežný návrh projektu Ecodata, nespochybňuje vierohodnosť svedectva, ktoré vo zvyšnej časti celkom zapadá do deja udalostí, tak ako boli uvedené v bodoch 129 až 139 vyššie. So skutočnosťou sa predovšetkým časovo zhoduje na jednej strane to, že sa pán Tzoanos opakovane stretával s pánom Freitagom a pánom Franckom počas postupu týkajúceho sa výzvy na predkladanie návrhov a predtým, ako spoločnosť IPK podala žiadosť o finančnú pomoc pre projekt Ecodata (pozri bod 132 vyššie), a na druhej strane to, že v tomto období v rámci iného projektu pán Tzoanos udržiaval vzťahy so spoločnosťou 01-Pliroforiki (rozsudok Tzoanos/Komisia, už citovaný v bode 72 vyššie, body 213 a 252 až

254), ktorej aktívnu účasť na projekte Ecodata chcel nepochybne podporiť. Vzhľadom na tieto vzťahy je možné, že pán Franck v čase svojho svedectva z 19. januára 1996 jasne nerozlišoval úlohy, ktoré v priebehu postupu týkajúceho sa výzvy na predkladanie návrhov zohrával pán Tzoanos a spoločnosť 01-Pliroforiki. Bez ohľadu na vyššie uvedené skutočnosť, že spoločnosť 01-Pliroforiki zaslala 20. apríla 1992 spoločnosti IPK predbežný návrh projektu, nevylučuje, že tento predbežný návrh pôvodne vypracoval G. Tzoanos, čo je vysoko pravdepodobné vzhľadom na uvedené skutočnosti.

142 Navyše pán Freitag vo svojom svedectve na belgickej polícii potvrdil, že počas stretnutia s pánom Tzoanosom v novembri 1992, na ktorom sa tiež zúčastnila najmä spoločnosť 01-Pliroforiki – čo potvrdil aj sám G. Tzoanos vo svojom svedectve pred tými istými orgánmi –, pán Tzoanos trval na tom, aby spoločnosť 01-Pliroforiki bola hlavným príjemcom spornej finančnej pomoci a aby z nej spoločnosť IPK získala len 10 %. Georges Tzoanos, keďže spochybňuje túto verziu skutočností vo vlastnom svedectve tým, že tvrdí, že to bol pán Freitag, ktorý navrhol 10 %-nú províziu za správu projektu Ecodata, však potvrdil sumu 477 000 ecu, ktorá mala byť v rôznych fázach rozdelená medzi ostatných partnerov uvedeného projektu, vrátane spoločnosti 01-Pliroforiki. Táto suma a toto rozdelenie presne zodpovedajú tým, ktoré vo svojom svedectve uviedol pán Franck, ktorého účasť na tomto stretnutí bola takisto preukázaná (pozri bod 136 vyššie). Spoločnosť IPK v tejto súvislosti len spochybňuje skutočnosť, že toto zamýšľané rozdelenie prostriedkov zo spornej finančnej pomoci bolo výsledkom tajnej dohody uzatvorenej medzi pánom Tzoanosom a pánom Freitagom pred prijatím rozhodnutia o udelení, pričom toto tvrdenie zodpovedá skutočnostiam, ako ich opísal pán Franck. Podľa spoločnosti IPK sa totiž G. Tzoanos pokúšal po prvýkrát zasiahnuť do realizácie projektu na stretnutí 24. novembra 1992, pričom trval na takom rozdelení úloh a finančných prostriedkov, voči čomu spoločnosť IPK namietala.

143 Všeobecný súd sa však domnieva, že vzhľadom na indície a dôkazy uvedené a posúdené vyššie tento opis skutočností spoločnosťou IPK nie je ani vierohodný, ani spôsobilý spochybniť verziu skutočností uvedených pánom Franckom. Je teda málo

pravdepodobné, že sa pán Franck dopustil nepravdivých vyhlásení s jediným cieľom poškodiť pána Freitaga, keďže verzia skutočností, ktoré uviedol, zodpovedá časovej súslednosti uvedenej v bodoch 129 až 139 vyššie. Rovnako okolnosť, že spoločnosť IPK následne namietala rozdelenie úloh a finančných prostriedkov v rámci projektu Ecodata, neodporuje tomuto posúdeniu, pretože, ako to pán Franck vierohodne potvrdil, na rozdiel od toho, čo bolo pôvodne dohodnuté s pánom Tzoanosom, „pán Freitag v určitom okamihu na jeseň v roku 1992 vyjadril nesúhlas s takou organizáciou projektu [Ecodata], akú stanovil pán Tzoanos". Podľa pána Francka „sa [pán Freitag] vzhľadom na to, že aj on bol príjemcom [spornej finančnej pomoci], rozhodol zrealizovať tento projekt podľa vlastných predstáv" a „domnieval sa, že jeho podiel bol príliš nízky v porovnaní s rizikom, ktoré znášal". Okolnosť, že spoločnosť IPK zmenila spôsob rozdeľovania nákladov v žiadosti o finančnú pomoc pre projekt Ecodata, aby navrhla dodatočnú službu s názvom „súhrn informácií" (pozri bod 131 vyššie), predstavuje prvú indíciu, pokiaľ ide o jej vôľu podieľať sa na realizácii uvedeného projektu intenzívnejším spôsobom, ako to pôvodne stanovila spoločnosť 01-Pliroforiki, alebo dokonca G. Tzoanos. Napokon skutočnosť, že pán Franck vo svojom svedectve potvrdil výroky spoločnosti IPK, podľa ktorých v období prípravy žiadosti o finančnú pomoc pre projekt Ecodata nebola pánovi Freitagovi ešte známa ani spoločnosť 01-Pliroforiki, ani jej väzby s pánom Tzoanosom, nie je v rozpore s pravdepodobným predpokladom, podľa ktorého s G. Tzoanosom uzatvoril tajnú dohodu na účely podania takej žiadosti na základe predbežného návrhu, ktorý poskytla táto spoločnosť, alebo dokonca sám pán Tzoanos, a podľa ktorého mala byť táto spoločnosť na základe uvedenej dohody príjemcom väčšej časti finančných prostriedkov určených na rozdelenie.

144 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je teda potrebné dospieť k záveru, že Komisia predložila dostatok dôkazov na podporu svojho tvrdenia, podľa ktorého spoločnosť IPK získala spornú finančnú pomoc na základe tajnej dohody s Georgesom Tzoanosom. Toto posúdenie nespochybňujú ani „dôkazy v prospech" spoločnosti IPK, ktoré táto spoločnosť predložila (pozri body 67 až 69 vyššie), pričom neexistencia výsledku trestných konaní vedených proti R. D. Freitagovi na vnútroštátnej úrovni a nátlak H. von Moltkeho na spoločnosť IPK od leta 1992 (rozsudok IPK-München/Komisia, už citovaný v bode 23 vyššie, bod 75) neodporujú existencii takej tajnej dohody od

marca 1992. Napokon za týchto podmienok nie je potrebné skúmať dôkaznú hodnotu ostatných dôkazov uvedených Komisiou ani prijať opatrenia na zabezpečenie priebehu konania alebo vyšetrovania, alebo dokonca vykonať vypočúvanie svedkov.

145 Z právneho hľadiska bolo preto dostatočne preukázané, že spoločnosť IPK sa aktívne podieľala na nezrovnalosti v zmysle článku 4 ods. 1 až 3 v spojení s článkom 1 ods. 1 a 2 nariadenia č. 2988/95 a že Komisia mala preto v zásade právo zrušiť rozhodnutie o udelení a žiadať od spoločnosti IPK vrátenie prvej časti spornej finančnej pomoci.

146 Je však potrebné preskúmať, či premlčanie právneho konania v zmysle článku 3 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 2988/95 bráni prijatiu napadnutého rozhodnutia.

— Premlčanie právneho konania v zmysle článku 3 ods. 1 nariadenia č. 2988/95

147 Pokiaľ ide v tomto prípade o otázku uplatniteľnosti pravidla týkajúceho sa premlčania stanoveného v článku 3 ods. 1 nariadenia č. 2988/95, je potrebné pripomenúť judikatúru, podľa ktorej je toto pravidlo uplatniteľné tak na nezrovnalosti, ktoré vedú k uloženiu správnej sankcie v zmysle článku 5 tohto nariadenia, ako aj na nezrovnalosti, ktoré sú predmetom administratívneho opatrenia v zmysle článku 4 tohto nariadenia, teda opatrenia, ktorého predmetom je odňatie neoprávnene poskytnutej výhody bez toho, aby malo sankčný charakter (pozri rozsudky Súdneho dvora z 15. januára 2009, Bayerische Hypotheken- und Vereinsbank, C-281/07, Zb. s. I-91, bod 18, a z 29. januára 2009, Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb a i., C-278/07

až C-280/07, Zb. s. I-457, bod 22 a tam citovanú judikatúru; rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. októbra 2008, Le Canne/Komisia, T-375/05, neuverejnený v Zbierke, bod 64 a tam citovanú judikatúru; pozri tiež bod 118 vyššie).

148 Súdny dvor tiež rozhodol, že prijatím nariadenia č. 2988/95 a osobitne jeho článku 3 ods. 1 prvého pododseku však normotvorca zamýšľal vytvoriť jednotné pravidlo premlčania uplatniteľné v danej oblasti, prostredníctvom ktorého mienil jednak určiť minimálnu premlčaciu lehotu uplatňovanú vo všetkých členských štátoch a jednak vzdať sa možnosti vymáhať sumy neoprávnene vyplatené z rozpočtu Spoločenstva po uplynutí štyroch rokov od okamihu, keď došlo k nezrovnalosti týkajúcej sa sporných platieb. Z toho vyplýva, že od dátumu nadobudnutia účinnosti nariadenia č. 2988/95 môžu každú výhodu neoprávnene poskytnutú z rozpočtu Spoločenstva s výnimkou oblastí, pre ktoré stanovil normotvorca Spoločenstva nižšiu lehotu, v zásade vymáhať príslušné orgány členských štátov v lehote štyroch rokov. Pokiaľ ide o výhody neoprávnene získané z rozpočtu Spoločenstva z dôvodu nezrovnalostí, ku ktorým došlo pred nadobudnutím účinnosti nariadenia č. 2988/95, Súdny dvor spresnil, že normotvorca Spoločenstva tým, že prijal článok 3 ods. 1 tohto nariadenia, bez toho, aby bol dotknutý odsek 3 tohto článku, stanovil všeobecné pravidlo premlčania, ktorým zámerne znížil na štyri roky lehotu, počas ktorej orgány členských štátov, ktoré konajú v mene a na účet Spoločenstva, môžu alebo musia vymáhať neoprávnene poskytnuté výhody (rozsudok Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb a i., už citovaný v bode 147 vyššie, body 27 až 29).

149 Súdny dvor napokon dospel k záveru, že ak sa uplatní článok 3 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 2988/95, treba za týchto okolností každú sumu neoprávnene získanú hospodárskym subjektom z dôvodu nezrovnalosti, ku ktorej došlo pred nadobudnutím účinnosti nariadenia č. 2988/95, v prípade neexistencie aktu s odkladným účinkom prijatého počas štyroch rokov po spáchaní takejto nezrovnalosti, pričom pod aktom sa podľa článku 3 ods. 1 tretieho pododseku toho istého nariadenia rozumie akt, o ktorom je daná osoba informovaná a týka sa vyšetrovania alebo

právneho konania v súvislosti s nezrovnalosťou, považovať za premlčanú (rozsudok Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb a i., už citovaný v bode 147 vyššie, bod 32).

150 Všeobecný súd sa domnieva, že zásady sa uplatnia *mutatis mutandis*, keďže predmetné opatrenie podľa článku 4 ods. 1 až 3 v spojení s článkom 1 ods. 1 a 2 nariadenia č. 2988/95 prijala Komisia, pričom uvedené nariadenie predstavuje všeobecnú právnu úpravu určenú všetkým orgánom, tak vnútroštátnym, ako aj orgánom Spoločenstva, ktoré podliehajú takým povinnostiam riadnej finančnej správy a kontroly využívania rozpočtových prostriedkov Spoločenstiev na stanovené účely, aké sú uvedené v odôvodneniach č. 3 a 13 nariadenia č. 2988/95.

151 Z toho vyplýva, že článok 3 ods. 1 prvý pododsek nariadenia č. 2988/95 sa v tomto prípade uplatní, aj keď skutočnosti, ktoré viedli k protiprávnemu získaniu spornej finančnej pomoci, nastali pred nadobudnutím účinnosti uvedeného nariadenia.

152 Komisia však tvrdí, že aj za predpokladu uplatniteľnosti článku 3 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 2988/95 nedošlo k premlčaniu v čase prijímania napadnutého rozhodnutia. Sporná nezrovnalosť mala totiž nepretržitú alebo opakujúcu sa povahu v zmysle druhého pododseku tohto ustanovenia, keďže spoločnosť IPK na rozdiel od svojej povinnosti poskytovať informácie a konať lojálne voči Komisii až doteraz popierala svoju účasť na tajnej dohode smerujúcej k protiprávnemu získaniu spornej finančnej pomoci.

153 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že o nepretržitú alebo opakujúcu sa nezrovnalosť v zmysle článku 3 ods. 1 druhého pododseku nariadenia č. 2988/95 ide vtedy, ak sa jej dopustí subjekt, ktorý čerpá hospodárske výhody zo všetkých podobných operácií, ktorými sa porušuje rovnaké ustanovenie práva Spoločenstva

(rozsudok Súdneho dvora z 11. januára 2007, Vonk Dairy Products, C-279/05, Zb. s. I-239, bod 41 a 44).

154 V tomto prípade však, na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, nezrovnalosť vytýkanú spoločnosti IPK spočívajúcu v tom, že sa zúčastnila na tajnej dohode s Georgesom Tzoanosom smerujúcej k získaniu spornej finančnej pomoci, nemožno v zmysle tohto ustanovenia považovať za nepretržitú alebo opakujúcu sa nezrovnalosť.

155 K tejto nezrovnalosti totiž došlo pri podaní žiadosti o finančnú pomoc pre projekt Ecodata zo strany spoločnosti IPK, pričom k jej skončeniu došlo buď pri prijímaní rozhodnutia o udelení, ktoré obsahovalo záväzok rozpočtového orgánu poskytnúť tejto spoločnosti spornú finančnú pomoc, alebo najneskôr v okamihu, keď spoločnosť IPK podpísala a zaslala Komisii vyhlásenie príjemcu (pozri bod 13 vyššie), na základe ktorého sa tento záväzok stal právne vymáhateľný.

156 Za týchto podmienok nemá význam, že spoločnosť IPK až doposiaľ obhajovala svoj návrh tým, že opakovane popierala svoju účasť na spornej nezrovnalosti, alebo dokonca jej existenciu, pričom tento návrh sa právne zakladá na skutočnostiach, ku ktorým došlo a ktoré sa skončili v roku 1992 (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok La Canne/Komisia, už citovaný v bode 147 vyššie, body 65 až 67).

157 Navyše to, že tieto skutočnosti boli opakovane spochybnené nielen vo vzťahu ku Komisii, ale takisto pred súdnym orgánom Únie, ktorý bol taký kritický v súvislosti s konštatovaniami uvedenými v bodoch 129 až 144 vyššie a povinnosťou príjemcu finančnej pomoci Spoločenstva poskytovať informácie a konať lojálne (pozri v tomto zmysle rozsudok José Martí Peix/Komisia, už citovaný v bode 123 vyššie, bod 52), v každom prípade nepredstavuje identické alebo podobné protiprávne konanie, akým je pôvodná sporná nezrovnalosť, ani konanie porušujúce tie isté ustanovenia práva Spoločenstva v zmysle judikatúry citovanej v bode 153 vyššie.

158 Z tohto dôvodu sa článok 3 ods. 1 druhý pododsek prvá veta nariadenia č. 2988/95 v tomto prípade neuplatní.

159 Z toho vyplýva, že štvorročná premlčacia lehota v zmysle článku 3 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 2988/95 začala plynúť buď od 22. apríla 1992, teda dátumu, keď spoločnosť IPK podala žiadosť o finančnú pomoc pre projekt Ecodata, alebo od 4. augusta 1992, teda dátumu prijatia rozhodnutia o udelení, alebo najneskôr od 23. septembra 1992, teda dátumu, keď spoločnosť IPK podpísala a zaslala Komisii vyhlásenie príjemcu (pozri bod 13 vyššie). Z toho vyplýva, že táto lehota v prvom prípade uplynula 22. apríla 1996, v druhom prípade 4. augusta 1996 a v treťom prípade 23. septembra 1996. Bez ohľadu na otázku, ktorý z týchto dátumov je potrebné v tomto prípade považovať za príslušný na účely výpočtu štvorročnej premlčacej lehoty, treba konštatovať, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté 13. mája 2005, t. j. dlho po tom, ako uvedená lehota uplynula, s výnimkou prípadu, ak by sa táto lehota zastavila v zmysle článku 6 nariadenia č. 2988/95 alebo prerušila v zmysle článku 3 ods. 1 tretieho pododseku prvej vety toho istého nariadenia.

160 V tejto súvislosti je potrebné v prvom rade konštatovať, ako priznala Komisia v odpovedi na písomnú otázku Všeobecného súdu, že článok 6 ods. 1 nariadenia č. 2988/95 sa uplatní len na sankcie a nie na správne opatrenia a že v každom prípade v tejto veci neprijala akt smerujúci k zastaveniu premlčacej lehoty.

161 Následne je potrebné určiť, či táto lehota bola prerušená úkonmi spočívajúcimi vo vyšetrovaní alebo v právnom konaní v súvislosti so spornou nezrovnalosťou, ktoré prijala Komisia v zmysle článku 3 ods. 1 tretieho pododseku prvej vety nariadenia č. 2988/95. Toto ustanovenie totiž vyžaduje existenciu „aktu príslušného orgánu, o ktorom je daná osoba upovedomená a týka sa vyšetrovania alebo právneho konania v súvislosti s [predmetnou] nezrovnalosťou“.

162 Podľa Komisie rozhodnutie o zamietnutí z 3. augusta 1994 predstavuje akt, ktorým sa prerušila štvorročná premlčacia lehota. Je preto potrebné konštatovať, že aj za predpokladu, že by tvrdenie Komisie bolo dôvodné a že táto lehota začala znova plynúť od 3. augusta 1994, uplynula by, pokiaľ by nebol prijatý nový prerušujúci akt, 3. augusta 1998. Okrem toho tak z rozsudku IPK-München/Komisia, už citovaného v bode 23 vyššie (body 90 a 91), ako aj z rozsudku IPK München a Komisia, už citovaného v bode 28 vyššie (body 67 až 71), vyplýva, že rozhodnutie o zamietnutí z 3. augusta 1994 sa netýkalo spornej nezrovnalosti, teda tajnej dohody s Georgesom Tzoanosom, a preto táto nezrovnalosť nebola predmetom prvého sporného konania, ktoré sa obmedzilo na otázku zlej realizácie projektu Ecodata, ktorá viedla k tomu, že Komisia odmietla vyplatiť druhú časť spornej finančnej pomoci. V tomto prípade teda na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, nie je možné kvalifikovať rozhodnutie o zamietnutí z 3. augusta 1994 ako akt týkajúci sa vyšetrovania alebo právneho konania v súvislosti so spornou nezrovnalosťou, ktorá bola spoločnosti IPK vytýkaná v napadnutom rozhodnutí.

163 Navyše procesné úkony, ktoré uskutočnila Komisia počas prvého sporného konania, aby súd Únie *a posteriori* konštatoval spornú nezrovnalosť, už vôbec nepredstavujú akty, ktoré by prerušili štvorročnú premlčaciu lehotu.

164 Tieto akty, hoci o nich bola spoločnosť IPK ako žalobkyňa v uvedenom konaní informovaná, nemali za cieľ vyšetrovanie alebo právne konanie v súvislosti so spornou nezrovnalosťou, ale obmedzili sa len na poskytnutie informácií o nových skutočnostiach a dôkazoch súdu Únie na účely podpory zákonnosti rozhodnutia o zamietnutí z 3. augusta 1994, ktoré na túto nezrovnalosť neodkazovalo. Je totiž nepochybné, že Komisia v tejto fáze nezačala správne konanie s cieľom vyšetrovať alebo viesť právne konanie v súvislosti so spornou nezrovnalosťou. Ako však konštatoval Súd prvého stupňa v bode 92 rozsudku IPK-München/Komisia, už citovaného v bode 23 vyššie, ak sa Komisia po tom, ako prijala rozhodnutie o zamietnutí z 3. augusta 1994, domnievala, že nové indície, na ktoré poukázala, boli dostatočné na preukázanie existencie protiprávnej tajnej dohody medzi Georgesom Tzoanosom, spoločnosťou 01-Pliroforiki a spoločnosťou IPK, ktorá bola v rozpore s postupom udeľovania, mohla, namiesto toho, aby v priebehu prvého sporného konania uviedla dôvod, o ktorom sa uvedené

rozhodnutie nezmieňuje, toto rozhodnutie zrušiť a prijať nové rozhodnutie týkajúce sa nielen odmietnutia vyplatiť druhú časť finančnej pomoci, ale tiež nariadiť vrátenie časti, ktorá už bola vyplatená. Komisia však takto úmyselne nekonala a uprednostnila čakanie na konečný výsledok prvého sporného konania, hoci pán von Moltke už 25. januára 1996 navrhoval na základe svedectva pána Francka otvorenie konania na účely vrátenia celej sumy spornej finančnej pomoci z dôvodu predchádzajúcej nezrovnalosti.

165 Z tohto dôvodu, keďže štvorročná premlčacia lehota nebola najneskôr pred 23. septembrom 1996 prerušená, došlo zaslaním listu z 30. septembra 2004 (pozri bod 30 vyššie) a prijatím napadnutého rozhodnutia k premlčaniu právneho konania v súvislosti so spornou nezrovnalosťou v zmysle článku 3 ods. 1 prvého pododseku prvej vety nariadenia č. 2988/95.

166 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvému žalobnému dôvodu treba vyhovieť a na tomto základe zrušiť napadnuté rozhodnutie, a to bez toho, aby bolo potrebné skúmať ostatné žalobné dôvody a výhrady uvedené spoločnosťou IPK.

O trovách

167 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

168 Keďže Komisia nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania, vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia, v súlade s návrhom spoločnosti IPK.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (tretia komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie Komisie [ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382] z 13. mája 2005 týkajúce sa zrušenia rozhodnutia Komisie (003977/XXIII/A3 – S92/DG/ENV8/LD/kz) zo 4. augusta 1992 o poskytnutí finančnej pomoci vo výške 530 000 ecu v rámci projektu Ecodata sa zrušuje.**

2. **Komisia je povinná nahradiť trovy konania vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia.**

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 15. apríla 2011.

Podpisy

Obsah

Právny rámec ..... II - 1865

Skutkové okolnosti ..... II - 1873

Postup týkajúci sa výzvy na predkladanie návrhov a realizácia projektu Ecodata ..... II - 1873

Sporné konanie týkajúce sa rozhodnutia o zamietnutí z 3. augusta 1994 ..... II - 1876

Správne konanie, ktorého výsledkom bolo prijatie napadnutého rozhodnutia ..... II - 1884

Rozhodnutie o vymáhaní prvej časti finančnej pomoci ..... II - 1890

Trestné stíhanie vedené proti Georgesovi Tzoanosovi na vnútroštátnej úrovni ..... II - 1891

Konanie a návrhy účastníkov konania ..... II - 1892

Právny stav ..... II - 1894

Úvodná poznámka ..... II - 1894

Dôkaz o tajnej dohode a prvý žalobný dôvod ..... II - 1895

Tvrdenia účastníkov konania ..... II - 1895

— Tajné dohodnuté konanie, za ktoré je zodpovedná spoločnosť IPK .... II - 1895

— Prvý dôvod založený na tom, že podmienky potrebné na zrušenie rozhodnutia o udelení finančnej pomoci neboli splnené ..... II - 1910

Posúdenie Všeobecným súdom ..... II - 1917

— Pôsobnosť ratione materiae nariadenia č. 2988/95 ..... II - 1917

— Pojem nezrovnalosť v zmysle článku 4 ods. 1 až 3 v spojení s článkom 1 ods. 1 a 2 nariadenia č. 2988/95 ..... II - 1919

— Dôkaz o nezrovnalosti ..... II - 1922

— Premlčanie právneho konania v zmysle článku 3 ods. 1 nariadenia č. 2988/95 ..... II - 1930

O trovách ..... II - 1936